MEDVEBOCSOK

Láng Attila D.

Láng Attila D.

Medvebocsok

2013

Medvey Orsolya Rita Meorri
rajzaival

Szerzői magánkiadás, 2020

© Láng Attila D., 2013
Grafika © Medvey Orsolya Rita, 2013

http://LAttilaD.org

ISBN 978-963-89965-2-7

Lotténak, Luisének, Krisznek és Plüssmacinak,
hisz róluk szól

PÁLYAUDVAR

Reggel hét.

Fölébred. Nyújtózkodik. Az ablakra bámul, de ott semmi érdekeset nem lát. Megdörzsöli a szemét, kimászik az ágyból és unottan elindul a fürdőszobába. Közben eszébe jut az utazás. Nem érdekli különösebben. Elmennek, megjönnek.

Sejtelme sincs, hogy ez lesz élete legjelentősebb napja.

Reggel nyolc.

Fölébred. Nyújtózkodik. Kibámul az ablakon, de nem lát semmi érdekeset. Kidörzsöli a szeméből az álmot és közömbösen elindul a fürdőszobába. Közben eszébe jut az utazás. Nem izgatja. Olyan mindegy, hogy itt vannak vagy máshol.

Nem is sejti, hogy ez a nap változtatja meg az életét.

Hét óra kilenc.

Kiballag a nappaliba és elmegy Süni mellett, aki az utazásról locsog. Máskor szívesen hallgatja, de ma semmi kedve hozzá. Ő még kicsi, újdonság neki a vonat és az utazás. Emlékszik, hogy egyszer már ült vonaton, de arra nem, hogy milyen volt.

– Szia, kicsim! – mondja Yrjö,* de nem kap választ. Yrjö mindig köszön neki, de ritkán kap választ. Ma főleg nem, ma akkor se kapna, ha nem szólítaná kicsimnek, amit utál. Yrjőt is utálja. És a leginkább a vonatot meg az utazást, legszívesebben itthon maradna.

A konyhából ekkor szól ki anya.

– Saimi, gyere már, elmegy a vonat!

Sóhajtva bebotorkál a konyhába, leül az asztalhoz, és hozzálát. Úgy látszik, ma bal lábbal kelt föl.

Nyolc óra tíz.

Kiballag a nappaliba és odamorog valamit apának, amit úgy is lehet érteni, hogy jó reggelt. A konyha felől már hallja Eetu szövegelését, az utazásról mesél valamit. Máskor szívesen hallgatja,

* A finnek y-nal írják az ü hangot és s betűvel az sz-et. Az ä betű kiejtése hasonlít az e-hez. A kettőzött betűket egészen hosszan ejtik. Az ai, ei kiejtése áj, éj.

de ma nincs kedve hozzá. Kicsi még, neki minden újdonság, a vonat a legnagyobb. Még sosem ült vonaton, legalábbis nem emlékszik rá.

Megáll a konyhaajtóban és nekidől a félfának.

– Szia – mondja Sanna. – Már menni akartam, hogy szóljak neked. Gyere, egyél, a vonat nem fog várni ránk.

Eetu kivételesen lenyeli a falatot, mielőtt beszél.

– Szia, Laimi! Mingyá indulunk!

Nem javítja ki. Sóhajtva leül az asztalhoz, elmorog egy „szisztok"-ot, és hozzálát.

Legszívesebben föl se ülne arra a vonatra. Úgy látszik, ma bal lábbal kelt föl.

Fél tizenegy. Helsinki, főpályaudvar.

Anya és Yrjö a vonat mellett halad, anya kézen fogva vezeti Sünit, ilyen nagy forgalomban nem engedi egyedül menni. A pályaudvar dugig van emberekkel. Saimi mögöttük, kicsit lemaradva, és előre unja, hogy jó képet kell vágnia az egészhez. A peron végénél befordulnak.

Apa és Sanna a vonat mellett halad, Sanna fölvette Eetut, mert húzatta magát. Laimi mögöttük, kicsit lemaradva, és az egésszel tele van a hócipője. A peron végénél befordulnak.

Laimiék vonata állt meg a kijárathoz közelebb, Laimi húsz méterrel Saimi előtt megy. De megbotlik a cipőfűzőjében. Mérgesen fúj egyet és leguggol, hogy újrakösse. Anya, Yrjö és Süni többméternyire halad el mellette, az embertömegben akkor se vennék észre, ha keresnék. Többen megbotlanak benne, káromkodnak, Laimi az elsőnek visszamorog valamit, a többire oda se hederít. Egy sietős férfi oldalba rúgja.

– Au! Nézzen az orra elé! – csattan föl Laimi éppen akkor, amikor Saimi egyméternyire ér tőle. A férfi megáll, elnézést kér, a karját nyújtja és talpra segíti. Laimi fölegyenesedik. Saimi ekkor ér pontosan oda hozzá. Húsz centiről néznek egymás szemébe.

A főpályaudvaron naponta kétszázezer ember halad át, akik közül most alighanem több ezer lehet a közvetlen közelben. Mintha nem is léteznének. Saimi és Laimi csak áll az emberfolyamban és nézi egymást.

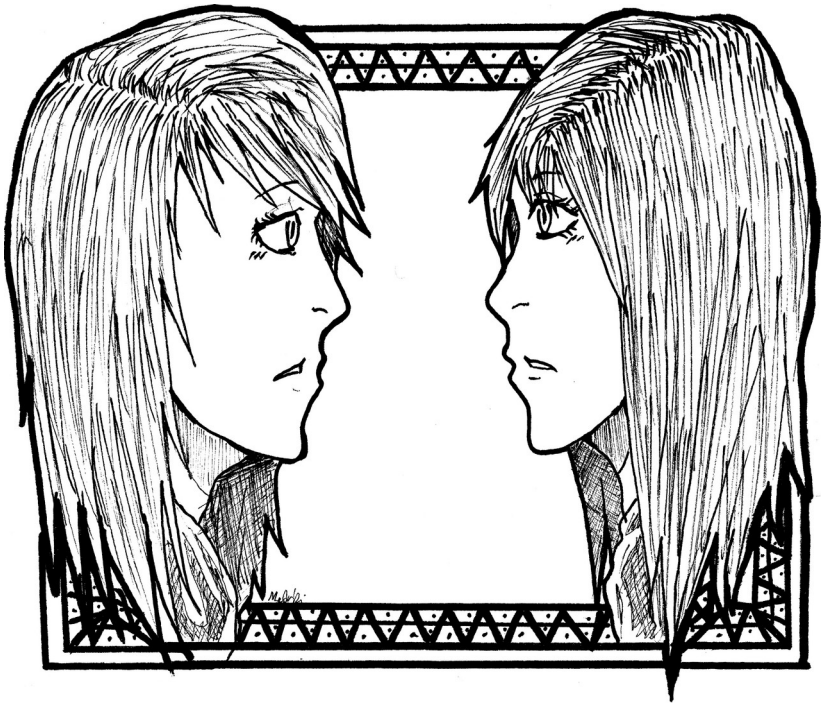

Szőkék és kék szeműek mindketten. Ez itt Finnország, a főpályaudvar tömve van szőke, kék szemű emberekkel, de egyik sem hasonlít Saimira és Laimira, akik pontosan egyformák. Mintha a tükörbe néznének, csak Saimi haja pár centivel hosszabb és másképpen van fésülve. Laimi veszi észre elsőként az anyajegyet Saimi nyakán, a bal oldalon. Saimi meglátja, hova néz, és ő is odapillant Laimi nyakára. A bal oldalon ott az anyajegy. Ugyanolyan.

Lassan telnek a másodpercek. Egyik se tud megszólalni. Aztán végül mégis sikerül. A nevét mondja.

– Saimi Karhunen.

– Laimi Karhunen – suttogja a másik, de a pályaudvar zajában is tisztán értik egymást. A családnevük is azonos. A keresztnevük egyetlen betűben különbözik.

Hirtelen sarkon fordulnak, szembe azzal az iránnyal, amerről jöttek, és elindulnak. Pár lépés után Saimi odanyújtja jobb kezét Laiminak, aki erősen megmarkolja, és rohanni kezdenek, minél távolabb a családjaiktól.

Óriási, föld alatti bevásárlóközpontba érnek, itt már kisebb a nyüzsgés. A neve Asematunneli, de ők ezt nem tudják és nem is érdekli őket. Lassítanak, hátranéznek és behúzódnak egy vaskos oszlop mögé.

– Mikor születtél? – kérdezi Laimi.

– Kétezeregy… február huszonhatodikán – feleli Saimi –, Tamperében.

Laimi bólint. Nem is kell válaszolnia, Saimi már az arcáról látja, hogy ő is. Ha nem nézne az arcára, akkor is tudná. De odanéz. Csak egymást nézik megint, amióta megálltak.

– Anyukád lánykori neve – mondja most Laimi, és együtt fejezik be a mondatot – Maija Saarinen.

– Apukád – mondja Saimi, és ezt a nevet is kórusban mondják ki – Juhani Karhunen.

Aztán átölelik egymást, életükben először, tizenkét év után.

Tíz óra harminchétkor Maija Saarinen kilép a főpályaudvar épületéből, a nyugati oldalon. Vele van a férje és a lánya, az egyik. A másik a keleti oldalon távozott, de ezt Maija nem tudja, vár, hogy Saimi is felbukkanjon a nyomukban. Yrjö is vár. Liisi még nem figyel rájuk és Saimi eltűnésére, a szemközti nagy tornyot nézi, majd megakad a szeme egy feliraton az egyik ház oldalán. Már ismeri a betűket, nem is keveri össze őket, de ezt a szót képtelen kihámozni. VLTAVA. Semmi értelme. Meghúzogatja az apja ingujját, de Yrjö éppen visszafordul, mert Maija Saimit keresi. Már kezd bosszankodni a gyerek lassúsága miatt.

Tíz óra negyvenegykor Juhani Karhunen is kilép a főpályaudvar épületéből, a déli oldalon. Vele van a felesége és a fia, és ő is a lányát várja. Eetu a City Centert és a villamost tanulmányozza, majd amikor a felnőttek bosszúsan visszafordulnak, ő is hátranéz és észreveszi a homlokzat szobrait. Két-két komoly arcú kőember a bejárat mindkét oldalán, de a kezükben labdát tartanak. Eetu azon gondolkodik, miért ilyen komolyak, ha egyszer labdáik vannak és négyen is vannak rá. Ha neki labda lenne a kezében, sokkal vidámabb lenne.

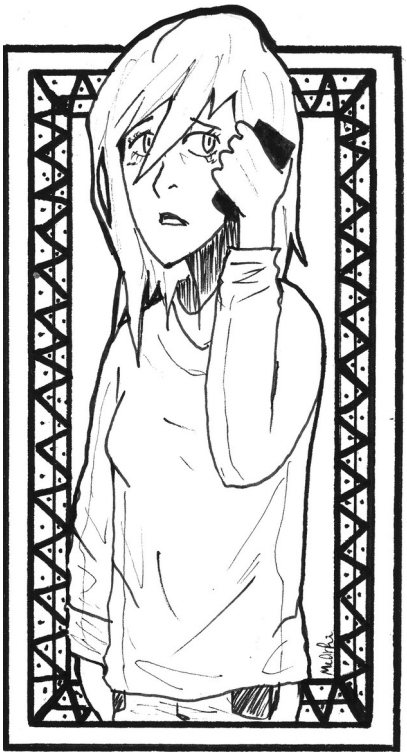

Maija tíz óra harminckilenckor veszi elő a telefonját, hogy megcsörgesse a lányát, hol bámészkodik. Juhani tíz óra negyvenháromkor. Egyik sem felel, mindkettő ki van kapcsolva. De még jó ideig egyikük sem ébred rá, hogy a tizenkét éves lánya elveszett egy egymilliós nagyvárosban. Arra pedig nem is gondolhatnak, hogy mind a kettő.

PARK

Laimi és Saimi elindul az alagútban, meg sem próbálva tájékozódni, hiszen úgysem ismernek itt semmit, de csakhamar felfedezik a metró jelzését. Rautatientori. Vesznek jegyet és beszállnak. Csak akkor lélegeznek föl, amikor az ajtók bezáródnak és a vonat útnak indul.

Találomra választanak egy állomást, ahol kiszállnak. A neve Sörnäinen, de ez nekik nem mond semmit, őket csak az érdekli, hogy több kilométerre vannak a szüleiktől. Kimennek az utcára és elindulnak az orruk után, menet közben folytatva a metrón elkezdett beszélgetést.

Soha semmiféle jel nem mutatta egyiküknek sem, hogy lenne egy ikertestvére. Soha nem gondolták semmiből. Saiminak anya sosem beszélt apáról, azt mondta, elváltak, amikor ő még kicsi volt, ennél többet nem lehetett kihúzni belőle. Apa is ugyanennyit mondott Laiminak.

Leginkább egyszerre beszélnek, mégis megértik egymást. Közben átvágnak egy téren, majd találnak egy parkot, ahol leülnek.

Laiminak egy öccse van, Eetu, aki négyéves. Az anyja Sanna, eladó egy élelmiszerboltban. Apa a vasútnál dolgozik, villanyszerelő. Öt éve élnek együtt, de csak akkor házasodtak össze, amikor

Eetu már úton volt. Előtte apának két élettársa is volt, már akikre Laimi vissza tud emlékezni.

Saimi húga ötéves, a neve Liisi, de ő csak Siilinek, vagyis Süninek szólítja. Az apja Yrjö Koskinen, egy bútorszállító cégnél sofőr és rakodó. Anya munkanélküli, mindenféléket csinált már, most ruhákat varr és megpróbálja eladni őket.

Laimiék Hyvinkäären laknak, Saimiék Turkuban. Közúton százhetvenöt kilométer, bár ezt ők még nem tudják. Nem is ez a fontos. Gondolkodnak.

Laimi valamikor látott egy filmet, nem nagyon emlékszik rá, de két ikerlány volt benne, akik nyári táborban találkoztak életükben először, aztán szerepet cseréltek, egymás helyett mentek haza. Arra emlékszik, hogy az egyiknek nem volt kilyukasztva a füle, ezért ki kellett lyukasztani, hogy eljátszhassa az ikertestvére szerepét.

Saiminak és Laiminak egyformán ki van lyukasztva a füle. És nincs rajtuk semmilyen seb vagy forradás, ami a másikról hiányozna. Ha Saimi hajából levágnak pár centit, már szerepet is cserélhetnek. És mégsem cserélhetnek szerepet. Napokba telne megtanulni egymás életét, a család szokásait, a lakásuk beosztását, a barátaik nevét, ők pedig nem nyári táborban vannak, hanem egy padon ülnek egy parkban. És nem is akarnak szerepet cserélni, egyiküknek sincs hozzá kedve. Laimi emlékszik, hogy a filmben az apa és az anya is jó fej volt, érdemes volt megismerkedni velük. Nekik az ismeretlen szülőhöz éppúgy nincsen semmi kedvük hazamenni, mint az ismerthez. Eddig is elegük volt a családjukból, az örökös veszekedésből, amiért nem tanulnak elég jól, amiért nem tartanak rendet a szobájukban, és legfőképpen amiért nincs elég pénz. Emiatt ugyan egymással veszekszenek, nem velük, de attól nem lesz jobb.

És azért sem akarnak hazamenni, sem egymás családjához, sem a sajátjukhoz, mert azt csak külön-külön tehetnék. Ők pedig most már együtt akarnak lenni.

Ülnek a padon és beszélgetnek, mint akik az idők végezetéig nem akarnak kifogyni a szóból. Tizenkét évet kell bepótolniuk.

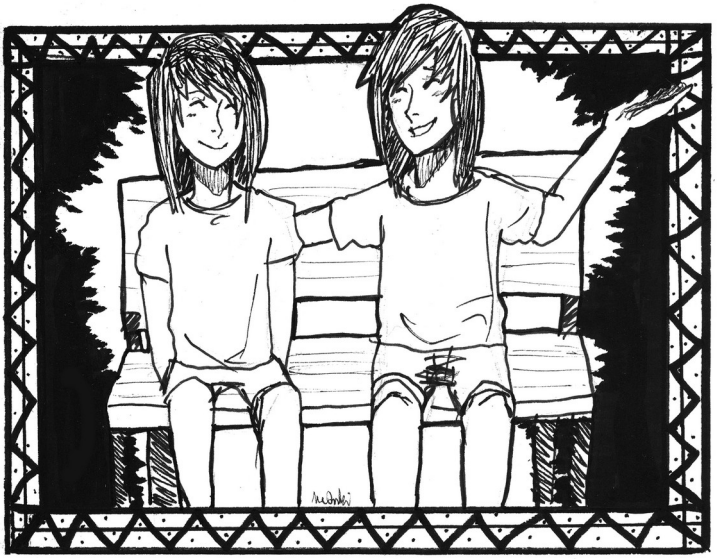

SZÜLŐK

Saimiék azért jöttek Helsinkibe, hogy meglátogassák Yrjö szüleit, akik éppolyan kedvesek, mint Yrjö, Saimi éppen úgy utálja őket. Persze hozzájuk semmiképp se mehetnek, Saimit ott keresik először. Majd amikor eljutnak a felismerésig, hogy nincs a pályaudvaron.

Laimiék apa egyik barátjához jöttek, akinek apa és Sanna segít kifesteni a házát, lesznek egy csomóan, hamar végeznek, az esti vonattal már indulnak is haza. Laimit ott nem keresik majd, mert még sose járt ott.

Amíg az ikrek mindezt megbeszélik, a szüleik tehetetlenül kóborolnak a pályaudvaron és keresik őket. Akár találkozhatnának is, és akkor kiderülne minden. De nem találkoznak. Nagy a pályaudvar. Ha az egyik szülő bemondatná a lánya nevét a hangosbeszélőn, a másik hallaná és odamenne, akkor is kiderülne minden. De egyiknek se jut eszébe, hogy bemondassa. A szülők gyakran válnak meglepően gyámoltalanná, ha valami rendkívüli történik, és az ő szüleik egyébként sem állnak a helyzet magaslatán. A keresés nagy részét mindkét pár veszekedéssel tölti, Sanna és Yrjö szájából nemegyszer elhangzik az a banális és értelmetlen mondat, ami hasonló családokban és hasonló helyzetekben okvetlenül el-

hangzik mindig: „A te lányod!” Mintha ezzel bármit meg lehetne oldani.

Sanna huszonhat éves, Yrjö harmincnégy. Sosem hallottak egymásról, de nagyon hasonlítanak egymásra, ahogy hasonlítanak Maijára és Juhanira is, akikkel élnek. Mind a négyüknek csak homályos elképzeléseik vannak arról, mi az a szülői felelősség és mi tesz valakit szülővé. Jelenleg úgy élnek, hogy ha a gyerek rosszat tesz, megbüntetik, ha éhes, enni adnak neki, reggelenként iskolába, óvodába küldik, és azt hiszik, szülőnek lenni ezt jelenti. Még nem tűnt föl nekik, és ha rajtuk múlik, nem is fog, hogy a tizenkét éves lányuk máris jobb szülője a kistestvérének, mint ők maguk, mert foglalkozik is vele, ők meg legfeljebb leültetik a tévé elé.

Saimi és Laimi ilyen dolgokról is beszélget a padon ülve, dühöngő szüleiktől félvárosnyira. Mindketten biztosak benne, hogy a szüleik azt se vennék észre, ha zöldre festenék magukat, nemhogy ezt a cserét – de a kicsik igen. Ők sokkal jobban ismerik a nővérüket, mint a szüleik, az osztálytársaik vagy bárki. No persze sejtelmük sincs, hogy annak van egy ikertestvére, de a változást észrevennék és ki is mondanák. Apa és anya pedig tudja, hogy eredetileg ketten voltak.

Csakhogy odafigyelnének-e, ha például Süni egyszer csak megszólalna: „Ez nem Saimi”? Yrjö nem, persze, Yrjőtől Saimit kicserélhetnék egy űrlényre is, ha van sör a hűtőben és focimeccs. Nem mintha részrehajló lenne, tőle Sünit is kicserélhetnék egy valódi sündisznóra, még örülne is, hogy nem kell neki cipőt venni. Sanna is pontosan ugyanilyen.

De anya tudja. És apa is. Hiába olyan közömbösek ők is mindketten, ha elhangzik egy mondat, hogy ez nem Saimi vagy Laimi, akkor rájönnek. Márpedig ha ők szerepet cserélnek, akkor ők akarják eldönteni, hogy mikor leplezik le magukat.

Tizenegy óra harminc. Egy órája, hogy az ikrek egymásra találtak, de még nemigen tudják, mihez kezdjenek ezzel a helyzettel. A világ kibillent sarkaiból, az egész életük megváltozott, visszamenőleg. Mindannak, aminek korábban értelme volt, most nincsen, vagy egész másképp. Ezt ők még nem tudják így megfogalmazni, de azt világosan látják, hogy hazugságon alapult az életük, és ez így nem mehet tovább.

– De az se mehet tovább, hogy itt ülünk – néz körül Laimi. – Azok értesíteni fogják a rendőrséget, és mindenki minket fog keresni.

– Lehet, hogy együtt – teszi hozzá Saimi –, ha azok összefutnak, akár a rendőrségen.

„Azok.” Ez az új szó a családjukra, anélkül hogy megállapodtak volna benne, egyszer csak használni kezdik. Mit is mondhatnának? Anyáék vagy apáék? Saimi nem nevezhet apának egy embert, akit sose látott, és Laimi se mondhatja egy idegenre, hogy anya. És ha „azok” mégse futottak még össze, akkor miért neveznék őket így?

De nem futottak össze. Apáék elindultak a rendőrségre, anyáék tovább kutatnak a pályaudvaron.

TELEFON

Tizenegy óra harmincötkor jutnak döntésre.

– Szükségünk van valami helyre – mondja Saimi –, ahol nem látnak minket, és ellehetünk. Egypár napot mindenképpen.

– Egy lelket sem ismerek a városban – feleli Laimi. – És ha ismernék, azt ismernék ők is.

– Akkor máshonnan kell szövetségest találnunk.

– Igazad van. Nekem van is egy ötletem.

Pár percig vívódnak. Veszélyes-e bekapcsolni a telefont vagy sem? Aztán úgy döntenek, hogy a rendőrség ilyen hamar nem kezdhette figyelni a telefonjukat, amiben tökéletesen igazuk van. Juhani ekkor érkezik meg a legközelebbi őrszobára, és még nem beszélt senkivel.

Laimi bekapcsolja a telefonját, kikeresi a számot.

– Szia, Laimi! – mondja a telefon érdeklődő fiúhangon.

– Szia, Paavo, figyelj rám! Bajban vagyok. Szükségem van a segítségedre. Egyedül vagy?

– Persze. Mi történt?

Persze hogy egyedül van, az apjával él, aki alig van otthon.

– Azt később. Igaz, hogy a bátyádnak van egy háza, amit alig használ?

– Aha…

– És neked kulcsod van hozzá?

– Igen…

– Hol van az a ház?

– Helsinkiben…

– Akkor vedd magadhoz a kulcsot, és szerezz annyi pénzt, amennyit csak tudsz. Aztán ülj föl a helsinki vonatra. És ne szólj rólam senkinek.

– De hát…

– Segíteni akarsz vagy nem?

– Akarok.

– Tartsd bekapcsolva a telefont, később újra hívlak.

Kinyomja a készüléket és azonnal ki is kapcsolja. Egymásra néznek.

– Tetszel neki – mondja Saimi.

– Tetszem neki – hagyja helyben Laimi.

– De ennyire?

– Ismered a fiúkat…

– Hány éves a srác?

– Tizenhat.

– *Tizenhat?!* Nem túl nagy már hozzád?

– Kit érdekel? Nem járni akarok vele, csak fedelet a fejünk fölé. És különben is, neki nem nagy ügy bevonatozni Helsinkibe, őt már nem állítják meg, hogy hová mész egyedül, kisfiam.

– Az igaz. Mit tudsz arról a házról?

– Nem sokat. Valamikor mesélt róla, hogy elcsalt már oda egy-két lányt, amikor a bátyjánál volt. Azt nem mondta, hogy ha nagyobb lennék, engem is odavinne…

– …de lehetett érteni – fejezi be a mondatot Saimi, és bólint. Már egy ideje be tudják fejezni egymás mondatait.

– Hát most odavihet.

– Duplán – mondják egyszerre, és nevetnek.

KÍNAI

Tizenegy óra negyvenkettőkor az ikrek elindulnak az Aleksis Kivi utcán és találnak egy kínai falatozót. Belépnek. Sült krumplit és valami csirkét választanak. Leülnek, megeszik.

Juhani Karhunen ezalatt egy rendőrrel beszél, aki fényképet kér a lányáról. Nincs. Esetleg a telefonjában, kérdezi a rendőr, de Juhaninak régimódi telefonja van, amiben nem is lehet fényképeket tartani. Sannának is, aki a folyosón sétál Eetuval. Eetu nem érti a helyzetet, hogyhogy Laimi nincs meg? Laimi mindig meg-

volt, csak nincs mindig ugyanott, ahol ők. Biztos iskolában van. Sanna nem magyarázza el neki, hogy szünidő van, Laimi nincs iskolában.

Yrjőnek jut végre eszébe, hogy be kellene mondatni Saimi nevét a hangosbeszélőn, de jó darabig eltart megtalálni az információt. Maija kint csitítja Liisit, aki nem érti a helyzetet, hogyhogy Saimi nincs meg? Biztos iskolában van. Maija elmagyarázza neki, hogy szünidő van, Saimi nincs iskolában, de ezzel se megy többre, mint Sanna Eetuval.

A hölgy bemondja a megafonon, hogy Saimi Karhunent várják szülei az információnál. Saimi Karhunen azonban nem jelentkezik, mert nincs is itt és többé már nem Saimi Karhunen, hanem egy ikerpár egyik fele, és nem is akar más lenni. Ha itt lenne, közölné a megafonos hölggyel, hogy nem a szülei várják, csak az anyja meg Yrjö, a szüleinek fogalmuk sincsen, hogy milyen közel voltak egymáshoz nem is oly régen, egyébként legalább tíz éve nem látták egymást. Ezt az ikrek nem tudják biztosan, de sejtik. Ha lenne valami kapcsolat a szüleik között, akkor ők is tudtak volna egymásról. Ha kétéves korukban még együtt lettek volna, biztos lenne valami homályos emlékük az ikertestvérükről. Úgy gondolják, legfeljebb egyévesek lehettek, amikor szétválasztották őket.

Juhaninak rengeteg idejébe kerül valamiféle leírást adni a lányáról. Ha tudna róla, hogy Yrjőnek fényképezős mobilja van, amiben akad kép Saimiról, akkor visszavillamosozhatna a pályaudvarra és elkérhetné, bár az őrmestert eléggé zavarba hozná, amikor arról magyaráz, hogy ez itt nem az ő lánya, csak ugyanolyan, illetve dehogynem az övé, de nem ezt keresik, illetve hát ezt is keresik

persze… Jó jelenet lenne egy vígjátékban. De az élet nem vígjáték, és Juhaninak fogalma sincsen, hogy Yrjö a világon van.

A Kivi utcában az ikrek egymásra mosolyognak a tányérok fölött.

TERVEK

Megeszik az ebédjüket és elindulnak. Átvágnak egy parkon, majd mindenféle utcákon mennek tovább. Úti céljuk nincs, idejük rengeteg, amíg Paavo megérkezik.

Terveket gondolnak ki és vetnek el. Laimi emlékszik, hogy abban a filmben az ikrek újra összehozták a szüleiket. De azok nem kötöttek új házasságot és nem volt kistestvér. Nekik pedig kettő is van. Laimi némi tűnődés után megállapítja, hogy éppúgy szereti Eetut, mint apát, és nem akar elszakadni tőle. Saimi pedig Sünitől, de anyától sem. Egyiküknek sem tetszik a gondolat, hogy összeköltözzenek bármelyik szülőjüknél, és nem is hozhatják őket összze, két családot szakítanának szét egy harmadikért. Márpedig a jelenlegi állapot folytatásáról szó sem lehet, se a mostani formában, se megcserélve, de úgy sem, hogy rendszeresen találkozzanak majd. Nem. Együtt akarnak maradni, egy szobában aludni és egy padban ülni a suliban. Mindketten jóban vannak a padtársukkal, de szeptembertől az ikertestvérük mellett akarnak ülni.

Miután háromszor is bemondták Saimi nevét, a pályaudvariak hívnak egy rendőrt. Komolyan veszi a feladatát, alaposan kikérdezi a szülőket, s végigmegy visszafelé azon az útvonalon, amin a vonattól a kapuig mentek. Nem nyomokat keres, hanem lehetséges magyarázatokat. De azokból is százféle van. A legvalószínűbb, mondja megnyugtatóan, hogy a kislány rossz irányba kanyarodott a sokaságban, és most kint kóborol az utcán.

Valójában tucatnyi válasz van, amelyek éppilyen valószínűek. Elrabolhatták, elcsalhatták, fölszedhette valaki az utcán. A rendőr jól tudja ezt, sőt ismer vadabb történeteket is, de a családnak a legmegnyugtatóbbat mondja. Nem is sejti, milyen közel jár az igazsághoz.

Juhani közben kijön az őrszobáról, a bejelentést megtette, fotót ugyan nem adhatott, csak személyleírást, de az is több a semminél.

A pályaudvari rendőr kiválaszt két fotót Yrjö telefonjáról és beküldi őket a központba. A rendőrség mostantól keresi Saimi Karhunent, fotóval, és Laimi Karhunent, fotó nélkül.

Egy romantikus regényben itt lépne színre a zseniális nyomozó, aki észreveszi, hogy a két gyerek ikertestvér, hiszen a szüleik neve és a születési adataik is megvannak, ráadásul ugyanott tűntek el ugyanakkor, és mégis külön-külön jelentették be őket. Fölkeresné és kérdőre vonná a szülőket, akik rádöbbennének, hogy a szétszakított ikrek megtalálták egymást. A zseniális nyomozó pedig mindebből már tudná, hogy hol kell őket keresni.

De ez nem romantikus regény, csak egy közönséges júliusi hétfő. Nincs ilyen nyomozó. A rendőrség állandóan keres elveszett gyerekeket, akik most kettővel többen vannak.

Laimi és Saimi ezalatt rájön, hogy nem szerencsés túl messze eltávolodniuk a metróállomástól, mert gyalog kell visszamenni. Ez az egyetlen hely, ahova Paavót hívhatják, mert erről tudják, hol van és ezt gyorsan el lehet érni a pályaudvarról.

Keresnek egy üzletet, ahol vesznek két jó nagy, fekete napszemüveget, és visszaindulnak a Sörnäinen állomás felé.

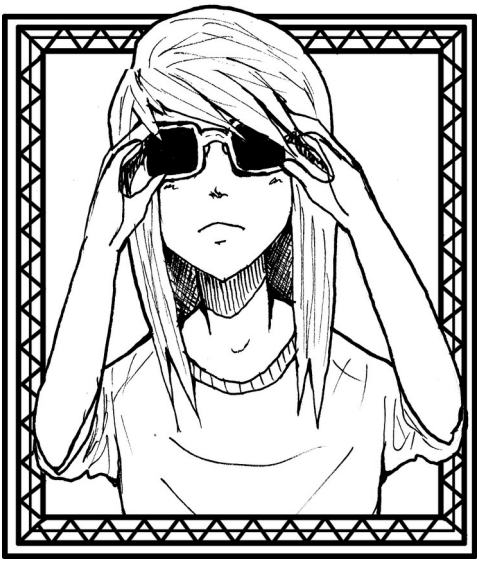

FAGYI

Az idő lassan, eseménytelenül telik az összes családtag számára. Az ikrek életükben először fagyiznak együtt, Saimi kedvence a több csoki és kevesebb vanília, Laimié fordítva. Tölcsérrel a kezükben ballagnak a Sörnäinen negyed utcáin, és beszélgetnek, ami nem csekély veszedelemmel jár a ruházatukra, de általában idejében elhallgatnak és lenyalják az olvadozó cseppeket.

Maija és Yrjö beül egy McDonald'sba, mert Liisi nyafog, hogy éhes. Rendelnek neki, Yrjö csak sült krumplit kér, azt is csak piszkálgatja. Maija iszik egy dobozos kólát és megeszik két szálat Yrjö krumplijából. Hallgatnak. Liisi úgy eszik, mint aki egy hete nem evett, de ebben nincs semmi rendkívüli, máskor is sokat eszik, de nagyon gyorsan is nő, már csak egy fejjel alacsonyabb a nővérénél. A nővéreinél. Yrjö a telefonját babrálja, ez a telefon most az egyetlen, ami összekötheti őket Saimival, akár a rendőrök találják meg, akár ő jelentkezik. Maija nem hozott telefont. Yrjö ide-oda tologatja a telefont az asztalon, aztán két gombnyomással előveszi Saimi számát, ki tudja, hányadszor, amióta elveszett. De a szám ki van kapcsolva.

Eetu jó félórával később kap csak enni, mint Liisi. Sanna és Juhani az utcákon kóborolva próbálja megtalálni Laimit, reménytelenül. Eetut egy darabig Sanna viszi, pedig túl nagy már hozzá, de nem bírja velük a tempót, aztán az apja a nyakába ülteti, amit nagyon jó játéknak tart. De Juhaninak nincs kedve játszani. Addig rója az utcákat, amíg Eetu már hangosan nyávog, hogy éhes. Akkor ők is beülnek valahova. Sanna ötpercenként próbálja Laimi számát, de ki van kapcsolva.

És kikapcsolva is marad. Paavo számát mindketten megtanulták, nem hívják még egyszer Laimi telefonjáról. Egy óra után pár perccel bemennek a metróállomásra és keresnek egy nyilvános telefont.

– Halló?

– Én vagyok az. Hol vagy?

– Hol lennék, a vonaton ülök…

– Jó. Gyere a Sörnäinen metróállomásra.

– Rendben, ott leszek.

– Kösz. Szia!

NÉNIKE

Paavo Kivelä rendes srác, akit csak a saját korosztályabeli lányok érdekelnek, bár Laimi óva inti Saimit, nehogy túlságos kísértésbe hozza. Két éve még jókat játszottak, de azóta Paavo gyakorlatilag felnőtt, most már inkább úgy beszél vele, mint egy gyerekkel. Viszont mindig is vonzódott Laimihoz, aki pontosan érezte ezt, csak túl nagy a korkülönbség. Ő mostanra gondolja úgy, hogy esetleg már járhatna is valakivel, Paavo pedig már komolyan csajozik.

Saimi járt valakivel. Egészen rövid ideje szakítottak. Ma. A fiú még nem tudja, de Saimit már nem érdekli, az élete akkora változást vett, hogy abba semmi más nem fér bele, csak Laimi. Bár ezt így nem tudja még megfogalmazni, csak annyit tud, hogy sem a fiúk, sem a barátnői nem érdeklik.

Laimit sem. Ő is járhatna valakivel, van egy fiú az utcájukban, aki a napokban célozgatott rá, de akkor még nem tudott válaszolni neki. Most már tudna. Saimin kívül nem érdekli semmi.

Akárcsak Maiját, aki elég indulatosan szól rá a kisebbik, helyesebben legkisebbik lányára:

– Liisi, meddig eszel még? Indulnunk kell!

A válasz késik egy kicsit, mert az egyik nagy különbség az ikrek két kistestvére között, hogy Liisi mindig lenyeli a falatot, mielőtt megszólal. De aztán annál hangosabban felel, többen odanéznek.

– Nem Liisi! Siili! Saimi így hív, Süninek, már milliószor kértem, hogy ti is így szólítsatok!

Az emberek vigyorognak a szomszéd asztalnál.

– És addig eszem, amíg szét nem pukkadok! Saimi nem lesz meg attól, hogy én nem eszem!

Maija erre nem tud mit felelni.

Juhani ekkortájt fog egy taxit és elmennek a barátjához, akihez eredetileg jöttek. A festésben már nem tud segíteni, nem lenne türelme hozzá, így a pénz is ugrik. De van egy szobájuk, ahol Eetut lefektethetik pár órára.

Saimi és Laimi egy padon ül az állomás közelében. Az emberek jönnek-mennek előttük, néhányan megnézik őket. Főleg egy vénséges vén nénike, aki magában beszél, amíg elhalad előttük.

– Nahát, mint két tojás, mint két egyforma kiscica…

BOCSOK

Az ikrek egymásra vigyorognak, aztán lassan komolyra vált az arcuk. Egy gondolat kezd bennük testet ölteni.

– De hisz mi nem vagyunk kiscicák – kezdi Saimi.

– Nem hát – feleli Laimi. – Akkor Kissanennek hívnának.

– De mi Karhunenek vagyunk.

– Ha úgy hívnak, hogy *karhu,* medve, akkor…

Pillanatnyi csend után kórusban fejezik be:

– Akkor medvebocsok vagyunk!

A gondolat perceken belül újabb gondolatot szül. Mire Paavo megérkezik, már eldöntenek valamit. Még nem tudják, hogy mit akarnak elérni, de azt már igen, hogy hogyan érik el. A medve a legerősebb állat az erdőben, a medvének mindenki más, ember, állat kitér az útjából. Amit a medve elhatároz, annak úgy kell lennie.

Hát ők is ilyenek lesznek. Nem tűrnek ellentmondást, amit akarnak, azt keresztülviszik.

A szüleik még nem tudják, hogy a medvével nem szabad packázni. Most majd megtanulják.

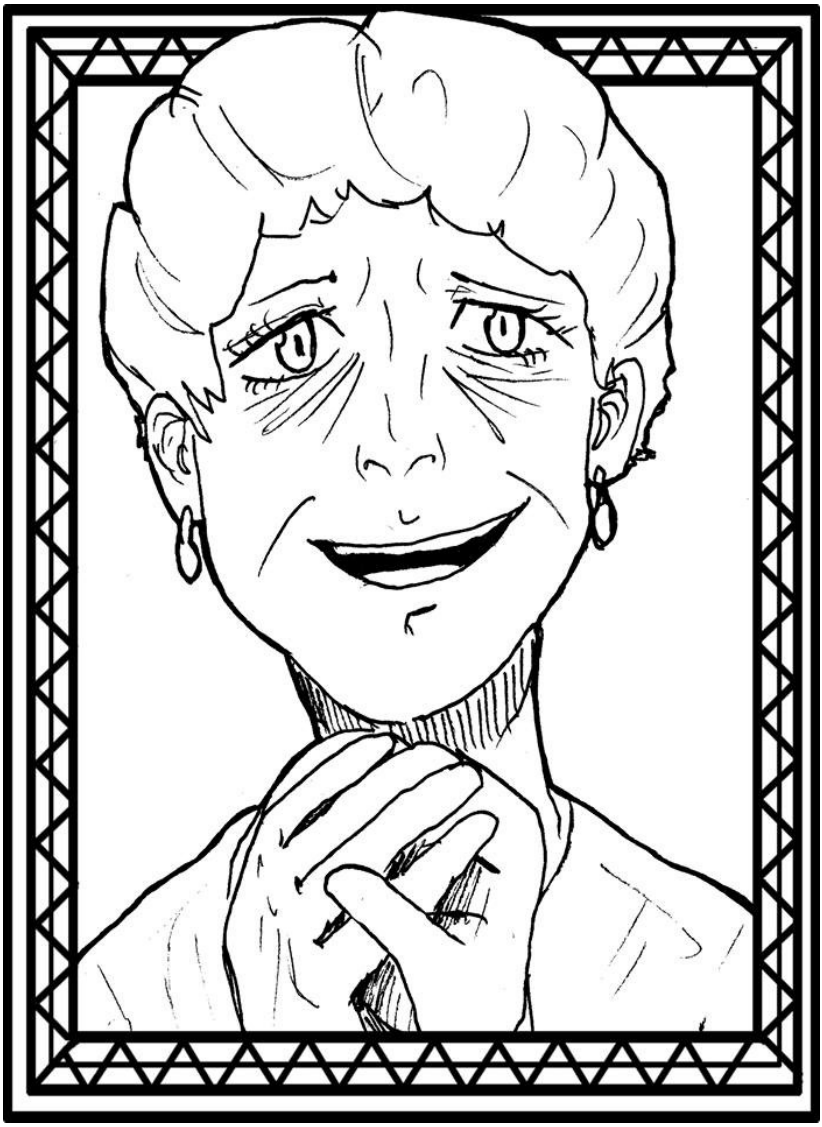

Mire Paavo megérkezik, egy helyett két lányt talál, akik eltökélték magukban, hogy ők mostantól medvebocsok és kiharcolják maguknak az igazukat. De ezt Paavo nem tudja. Nem két lányt lát, csak egyet, akiről egy pillanatig sem feltételezi, hogy bárki más lenne, nem Laimi. Pedig nem ő az. Laimi megmutatta Saiminak, melyik Paavo, aztán behúzódott egy oszlop mögé. Saimi a fiú után eredt és a kijáratnál megállította.

– No szia! – mondja Paavo. – Elárulod most már, mi az a nagy baj?

– Szia. Később – feleli Saimi. – Gyere, sétáljunk egyet és beszélgessünk.

Elindulnak a pad felé, ahol mostanáig ültek.

– Hogy utaztál? – érdeklődik Saimi. Paavo gyanakodva néz rá.

– Ez hogy jön ide?

– Csak kérdeztem. Udvariasságból.

– Hát te meg az udvariasság… köszönöm, jól utaztam, most meg vagy elégedve?

– Mi újság Hyvinkääben?

– Semmi. – Paavo lepillant a mellette haladó lányra, akinek rejtélyes félmosoly játszik az arcán. – Mikor indultatok hazulról, nyolckor, kilenckor? Azóta semmi nem történt. Mire számítottál?

Igen, gondolja Saimi, reggel indultak hazulról. Csak nem Hyvinkääből, hanem Turkuból.

– Semmire. Csak beszélgetni próbálok veled.

Megérkeznek az állomás melletti kis térségre, szembefordul a fiúval, akinek háta mögött közeledik Laimi.

– Beszélgetni – mondja Paavo. – Azt telefonon is lehetett volna.

– Igen, de akkor nem látod az arcomat.

Paavo nem felel azonnal. Azt latolgatja, hogy ez mit jelenthet. Végigpillant a lányon.

Saimi kék farmert visel, tornacipőt és fakó piros pólót. Paavo soha nem látta ezeket Laimin, de ez nem tűnik föl neki. Az sem, hogy Saimi haja hosszabb, mint Laimié, pedig csak pár napja találkoztak legutóbb. Yrjö se venné észre. A férfiak nem veszik észre az ilyesmit.

– Hát most látom – feleli végül.

– Igen.

Kis csend. Farkasszemet néznek egymással.

– Nem változtam semmit? – kérdezi Saimi, és most már igazából elmosolyodik.

– De. Korábban értelmesen beszéltél velem.

– Soha nem beszéltem veled.

– Ezt hogy érted?

– Most látlak életemben először.

– Neked lázad van? Vagy beverted a fejed? Anyádék hol vannak?

– Az most nem érdekes, és teljesen jól vagyok. Csak te hiszed azt, hogy évek óta egy utcában lakunk.

– No persze, igazából most jöttél a Marsról.

– Nem, Turkuból jöttem. – Kezet nyújt a fiúnak. – Saimi Karhunen.

Paavo táskát tart a jobb kezében, nem viszonozza.

– Ide figyelj, Laimi, fejezd be ezt a…

Ekkor megszólal egy hang a háta mögött.

– Laimi én vagyok.

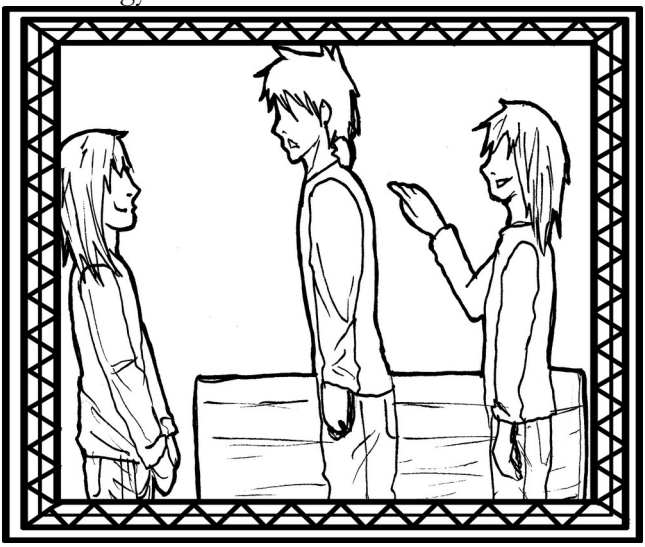

FIÚ

Koskinenék úgy el vannak képedve mostohaunokájuk eltűnésén, hogy tejben-vajban fürösztik a vér szerintit, aki még megvan. Liisi a kisszobában ül egy tálca sütivel és rajzfilmet néz a tévében, de az öröme nem teljes. Egyre jobban hiányzik neki Saimi, és egyáltalán nem érti a helyzetet.

A felnőttek a nappaliban beszélgetnek. Pontosabban veszekszenek, de Santeri Koskinen nem tűr meg emelt hangot az otthonában. Kistermetű, energikus ember, éppen az ellentéte Yrjőnek, aki magas és izmos, ha nem is nagydarab, és egész lényét valami lassúság jellemzi.

– Csak nehogy valami gazember… – dünnyögi Elviira, aki éppoly kistermetű, mint a férje. Pedig Yrjö a saját, vér szerinti fiuk.

– Ugyan már, anya – mondja Yrjö. – Csalánba nem üt a ménkű.

– Te csak ne legyél abban olyan biztos – inti Santeri. – Ti ott vidéken nem tudjátok, milyen itt a közbiztonság az utóbbi időben.

Santeri egyik régi vesszőparipája a bűnözés. Néhány évig rendőr volt, harminc évvel ezelőtt. Egy másik vesszőparipája, hogy miért költözött a fia olyan messzire. És egy pillanat múlva előkerül a harmadik is: hogy miért nevelik a mai fiatalokat olyan szabadosan.

– Azt is megmondom neked, hogy miért – közli, mintha nem mondta volna meg már százszor. – Mert nincs előttük semmilyen példa, amit követhetnének. A gyerekeknek példaadás kell, maguktól honnan tudnák, amit nekünk is évtizedekbe telt megtanulni? És én pedig megmondom neked, fiam, a szemedbe, hogy nem mutatsz jó példát annak a kislánynak. Nem, nem hiszem én azt, hogy valakinek a keze van a dologban. Elcsavargott. Talán eltévedt a pályaudvaron, aztán amikor nem látott benneteket, hát fogta magát és elment várost nézni. Mert felelőtlen és meggondolatlan, akárcsak ti magatok, fiam.

Santeri Koskinen ötvenhat éves. Még nem elég öreg ahhoz, hogy elvárhassa az áhítatos figyelmet, de ahhoz már túl öreg, hogy megváltozzon. És nincsen igaza. Yrjö ezt világosan érzi. Ő mindent megtesz, ami tőle telik, és Saiminak ugyanúgy megad mindent, mint a sajátjának.

Rosszul érzi. Santerinek igaza van, ámbár amit mond, azért mondja, mert nem érti az unokái korosztályát. De Yrjö sem érti őket jobban. Amikor ő volt gyerek, Santeri és Elviira megadott neki mindent: szépen berendezett lakásuk volt, volt villany és világítás, iskolába járt, volt mit ennie. Mindezeket most Yrjö biztosítja Saiminak és Liisinek, és azt hiszi, hogy ezzel mindent megadott nekik, ahogy ezt hitték a szülei is.

Egyik sem érti, a fotelben hallgató és tépelődő Maija sem, hogy ez még nem minden. Azt pedig végképp nem sejthetik, még Maija sem gondol rá, hogy a fiatalok jelleméről folytatott félórás vitának a legcsekélyebb köze sincsen ahhoz, ami történt. Talán ha majd

egyszer Liisi szökik meg, ő azért teszi, mert rosszul nevelték. Saimit azonban nemcsak rosszul, hanem hazugságban.

Saimi és Laimi ízelítőt kap abból, hogy milyen lesz majd kettesben találkozni az ismerősökkel, akik tizenkét éven át ahhoz szoktak, hogy belőlük, illetve belőle csak egy van. Paavo hátrakapja a fejét, meglátja Laimit és úgy ugrik el kettejük közül, mint akit megszúrtak.

– Hé…

Többet nem tud mondani, riadtan bámul egyikről a másikra.

– Azért ne ess össze – mondja Saimi rosszallóan.

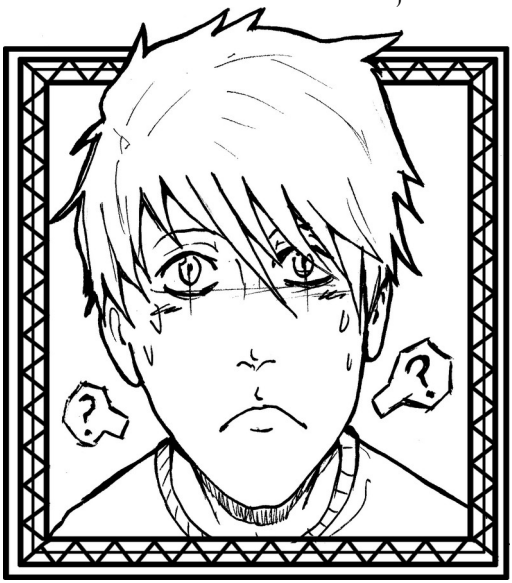

– Láttál már ikreket, nem? – kérdi Laimi.

– Na menj a fenébe! Neked nincs is…

– De van. Csak eddig nem tudtunk egymásról.

Paavo lezökken a padra, egyik lányról a másikra néz, és alighanem hamarabb elhinné, hogy becsapás, valami tükörrel csinálják, mint az igazságot. Pedig nem egyformák, csak az arcuk. A frizurájuk is más, Saimi két csatot hord a hajában, Laimi nem, és ő barna nadrágban van és sötétkék pólóban, amin az áll, hogy G. I. Jane. Paavo látta már ezt a pólót, de nem emlékszik rá.

Az ikrek odalépnek hozzá.

– Ikrek vagyunk – mondja Saimi. – Ma délben láttuk egymást életünkben először. A szüleink tizenkét éven át titkolták. Fel tudod ezt fogni?

Paavo határozatlanul bólint.

– Ők hol vannak?

– Minket keresnek – feleli Laimi. – Mi megléptünk a pályaudvarról és kikapcsoltuk a telefonunkat. Azóta alighanem bejelentet-

tek minket a rendőrségen, és nyilván össze is futottak egymással a keresésben. Ezért hívtalak téged.

– Ezért?…

– El akarunk tűnni a szemük elől, amíg kisütjük, hogy mihez kezdjünk.

– Ehhez kell a bátyád háza – teszi hozzá Saimi.

Paavo lassan bólogat.

– Értem. Szóval ti vagytok a két Lotti. Agyrém.

– Mik vagyunk mi?

– A két Lotti. Nem olvastátok?

Nem olvasták. Paavo elmeséli nekik, hogy ez egy regény, amiben két egyforma kislány találkozik a nyári táborban, és kiderül, hogy ikrek. Szerepet cserélnek és újra összehozzák a szüleiket.

Laimi bólint.

– Akkor ebből készült a film.

– Aha, film is készült belőle. Lindsay Lohan klassz csaj, akkora lehetett akkoriban, mint ti.

A becslés pontos, tényleg akkora volt, de az ikreket nem a film érdekli.

– De mi nem hozhatjuk össze a szüleinket.

– Hát neked van egy kisöcséd.

– Nekem meg egy kishúgom – mondja Saimi.

– Pláne.

– Oké – mondja Laimi. – Akkor hát hol van az a ház?

HÁZ

A ház nincs is túl messze, buszra szállnak és átmennek egy hídon, Kulosaari szigetére. Marsalkantie, csendes kis utca, a világ végén. A ház is kicsi és jelentéktelen, Paavo bátyja örökölte valakitől és nem tudja eladni. Saimi és Laimi úgy érzi, lehet némi túlzás abban, hogy mindketten idehordják a csajokat. Itt nincs semmi, nem lehet elmenni táncolni, inni valamit vagy egy moziba. Pontosan tudják, hogy a fiúkat ez nem zavarja, nekik egész másra van igényük, de a lányok itt csak unatkoznának.

Ők nem fognak. Nekik csak egyvalamire van szükségük: egy helyre, ahol nem kell aggódniuk, hogy észreveszi őket a rendőr.

Itt nem fogja. Paavo kinyitja az ajtót, bemennek, fintorognak. Áporodott a levegő. Paavo kinyit egy ablakot.

– Víz van, de a villanyórát lezártuk – mondja. – Mindjárt visszakapcsolom.

Körülnéznek. Kis szoba, kanapé, tévé, polc néhány könyvvel és egy csomó kacattal. Semmi különös. Leülnek. Paavo kimegy, majd megint bejön. Megáll a polcnak támaszkodva.

– És most, hölgyeim?

– Medvebocsok – javítják ki kórusban. Már kórusban is tudnak beszélni, anélkül hogy egyeztetnék, mit fognak mondani.

– Mi?

– Medvebocsok – ismétlik megint kórusban, aztán Laimi folytatja. – A nevünk miatt. Karhunen. Úgy döntöttünk, hogy ha medvének hívnak minket, akkor igenis medvék leszünk. A medvével nem szabad ujjat húzni.

– Ahhh-ha – mondja a fiú elgondolkozva. – És mi az, amiben nem szabad veletek ujjat húzni?

– A jövőnk – veszi át a szót Saimi. – Tizenkét évre szétválasztottak minket. Ezt soha többé nem hagyjuk. Együtt akarunk maradni. Aki ennek ellene szegül…

Laimi gondolatnyi szünet nélkül folytatja.

– …az reszkessen a medvék haragjától.

Csendesen mondja, de a hangjában indulat izzik.

– Hol? – kérdezi Paavo kurtán.

– Mit hol?

– Hol akartok együtt élni? Melyik szülőtöknél?

– Azt még nem döntöttük el… illetve…

Most Saimi folytatja gondolatnyi szünet nélkül.

– Mind a kettőhöz jogunk van. Ők a mi szüleink.

Paavo a homlokát ráncolja.

– Ez elég idegesítő, nem hagynátok abba?

– Micsodát? – kérdezik kórusban.

– Hogy egyszerre beszéltek, meg az egyikőtök elkezdi a mondatot és a másik fejezi be…

Az ikrek egymásra mosolyognak.

– Eszünk ágában sincs – felelik kórusban.

A délután őrjítő lassúsággal telik a szülők és villámgyorsan az ikrek számára. Eetu és Liisi alszik egyet. A szülők, vér szerintiek

és mostohák a híreket várják, bárhonnan, a lányuktól, a rendőrségről, a Holdból. Karhunenék megállapodnak, hogy Sanna az esti vonattal hazaviszi Eetut, itt nem maradhatnak, de Juhani nem megy velük, előbb megtalálja a lányát. Koskinenék ugyanebben állapodnak meg, náluk Yrjö megy haza Liisivel és Maija marad.

Az ikrek észre se veszik, hogy repül el a délután. Terveket kovácsolnak és vetnek el, később elmennek hármasban bevásárolni, mert Paavo szamárságnak tartja az aggodalmukat, hogy a rendőrök pont itt Kulosaarin az ő fényképüket szorongatnák a kezükben. Ez nem derül ki, mert nem találkoznak rendőrrel.

A terveik három részből állnak. Egy: hogy oldják meg a két család életét, kettő: hogy vegyék rá a családjaikat, hogy elfogadják, amit ők akarnak, és három: mihez kezdjenek addig?

Nincsen sok pénzük. Náluk összesen volt hatvan euró, Paavo hozott kétszázat, és megígéri, hogy elmegy majd a bátyjához, kér tőle valamennyit.

ESTE

Este nyolckor Sanna a vonaton ül a fiával és a nevelt lányára gondol. Ideges. Igazán szereti Laimit, szinte sajátjának érzi, bár csak tizennégy évvel idősebb nála, de tudja, hogy a gyerek nem viszonozza az érzelmeit. Laimi gyakran beszél vele foghegyről, nem fogad szót, de ugyanilyen az apjával is. Sannának nemegyszer van olyan érzése, hogy ez a gyerek csak vendégnek tekinti náluk magát, aki azt várja, hogy nagykorú legyen és faképnél hagyhassa őket. Talán az anyja természetét örökölte, gondolja Sanna, aki semmit sem tud Maijáról, csak a nevét, és hogy otthagyta az élettársát az egyéves kisbabával. Ő tudja, amit az ikrek nem, hogy Maija és Juhani sosem voltak házasok. Laimi is tudhatná, ha szokásban lenne náluk a múltról beszélni, de Juhani mindig kerülte ezt a témát. Laimi már tudja, hogy miért. Sanna még nem. Fogalma sincsen, hogy Eetunak nem egy nővére van, hanem kettő.

Yrjö is vonaton ül Liisivel, és ő is a nevelt lányára gondol. Náluk lezajlott egy olyan vita is, amire a másik családban nem volt ok: Yrjö fölvetette, hogy inkább Maijának kellene hazavinni a kicsit, ő jobban tud vele bánni, és neki, Yrjőnek kellene itt maradnia és megkeresni Saimit, ez férfimunka. Yrjö tudja, hogy Saimi ke-

resztülnéz rajta, de nem tud mihez kezdeni a helyzettel, ő férfi, nem ért a kislányok nyelvén. Yrjö valójában egy kicsivel rendesebb ember, mint amilyennek Saimi hiszi: nem egy világszám, de tisztában van a saját korlátaival és megpróbál ezek mellett is megfelelni az elvárásoknak – ahelyett hogy a korlátain próbálna túllépni. Yrjö olyasféle, mint egy tehetséges úszó, aki tudja, hogy az otthoni medence kicsisége miatt ő sosem lehet bajnok, de így is megpróbálja kihozni magából a maximumot – ahelyett hogy elmenne az uszodába, ahol van elég nagy medence.

Yrjőnek van még egy tulajdonsága, ami helyzettől függően lehet hasznos vagy idegesítő. Maija szereti ezt a tulajdonságát, Saimi nem, Liisi kicsi még, hogy felfogja. Yrjö három nő mellett az egyetlen férfi, úgy érzi, hogy bizonyos többletkötelezettségei vannak. Nem az a macsó típus, aki elvárja, hogy a nők kiszolgálják, de ő sem hajlandó kiszolgálni őket, hacsak nem olyasmiről van szó, amit férfimunkának tekint. Akkor megy és kiveszi Maija, ritkábban Saimi kezéből. Maija még egy kiégett villanykörtét sem cserélhet ki, mert csak százhatvan centi magas, Yrjö pedig százhetvenöt.

Ilyen férfimunkának számítana, hogy itt maradjon éjszakára az idegen és veszélyes városban, és Saimit keresse. De Maija hajthatatlannak bizonyult, kijelentette, hogy nem tudna otthon aludni nyugodtan, amíg a lánya nincs meg, ezért Yrjö beadta a derekát, és most itt ül a turkui vonaton, mérhetetlen helytelenítéssel az arcán. Liisi mellette bóbiskol.

Juhaninak a vér szerinti lányáról van szó, ezért nem volt kétséges, hogy ő fog Helsinkiben maradni. Nyolckor a főkapitányságon ül és megpróbál valami információt kicsikarni a rendőrökből, legalább arról, hogy hol nincsen a lánya.

Maija Koskinenéknél marad éjszakára. Nyolckor a nappaliban ülnek a telefon körül, várnak és Santeri kívánalmainak megfelelő, visszafogott szemrehányásokat tesznek egymásnak, a távollevő Yrjőnek, és főleg Saiminak.

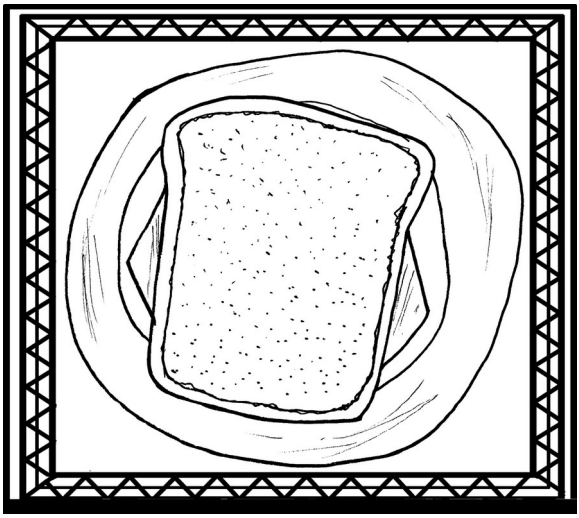

Az ikrek vacsorához készülődnek Paavóval, aki időnként arra gondol, hogy Laimi voltaképpen bomba csaj a korához képest, és mondjuk négy év múlva akár járhatnának is egymással. De persze Saimi ugyanolyan bomba csaj, és Paavónak éppenséggel eszébe jut néha az a pillanat is, amikor ott álltak egymással szemben, és a lánynak az a ravaszkás félmosoly játszott az arcán.

De hát egyelőre menthetetlenül kiskorúak. Paavo jól tudja, hogy ha itt tölti velük az éjszakát, abból még kellemetlen gyanúsítások lehetnek, de azt is tudja, hogy ez a környék túlságosan kiesik, nem elég biztonságos ahhoz, hogy magukra hagyja őket. Inkább a gyanúsítások, mint hogy idetévedjen éjszaka valami részeg és megijessze őket. Paavónak, aki csak tizenhat éves és csak annyit tett, hogy kölcsönadta a házat, van annyi felelősségtudata, mint sok felnőttnek. Némelyik felnőttnél még több is. Az ikrek már eljutottak arra a megállapításra, hogy a szüleik az elképzelhető legfelelőtlenebb döntést hozták, amikor szétválasztották őket.

Az ikrek nagy egyetértésben tevékenykednek az idegen konyhában, és jókat mosolyognak a könyvbeli ikreken, akik közül – Paavo elbeszélése szerint – az anyjánál nevelkedett kislány házias volt és jól tudott főzni, a másik egyáltalán nem. Ők egyformán állnak ezzel, mindketten csak egyszerű ételekkel boldogulnak. Úgyhogy bujkálásuk alatt főleg szendvicseken fognak élni, mert étterembe járni nem lesz pénzük.

De nem bánják. Együtt vannak. Semmi más nem számít.

ÁGY

A ház emeleti hálószobájában az ikrek életükben először alszanak együtt, ahogy ezentúl mindig akarnak. Illetve – egyáltalán nem alszanak. Éjfél elmúlt és még mindig nem. Már elmondtak egymásnak mindent a család általuk ismert feléről, egy ideje a barátnők, osztálytársak vannak soron. Az este komolyan elgondolkodtak a szerepcserén, mint a filmben. Először egyáltalán nem érdekelte őket, de most készülni kezdtek rá. Hátha mégis megcsinálják. És ha mégsem, akkor is ellenállhatatlan késztetést éreznek, hogy elmeséljék egymásnak az egész életüket.

A kétszemélyes franciaágyba, amiben alszanak, Paavo és a bátyja lányokat szokott hozni, állítólag, de ez őket nem zavarja. Viszont eszükbe juttat valamit. Amikor összeköltöznek, meg kell oldani, hogy egy szobában alhassanak. De egyikük szobájába se fér be még egy ágy, és az sem segít, ha szobát cserélnek a kistestvérükkel vagy a felnőttekkel. Mindkét családnak egy kicsi és két még kisebb hálószobája van. Vagyis a jelenlegi lakásuk nem alkalmas, bármelyikük költözik oda a másikhoz.

Az ajtó nincs bezárva, mert előtte van egy kis folyosó, és ennek van egy külön ajtaja. Paavo határozottan felszólította őket, hogy ezt az ajtót zárják be. A folyosóról egy fürdőszoba és még egy háló nyílik, de Paavo lent alszik a nappaliban, a kanapén.

Éjjel kettő, mire az ikrek befejezik a szövegelést és végre elalszanak. Maija, Juhani, Sanna és Yrjö nem alszik.

NÉGYEN

„Elmentem a bátyámhoz pénzért. Paavo."

Az ikrek ezt a cédulát találják a nappali asztalán tíz órakor, amikor végre kikászálódnak az ágyból. Csinálnak pár szendvicset, megeszik, a fogmosás elmarad, mert elfelejtettek hozzávalókat venni. Fölmennek a szobájukba, kinéznek az ablakon és beszélgetnek.

Soha életükben nem dumáltak még annyit, mint az elmúlt huszonkét órában, de hát mindenki mással összesen nincs annyi megbeszélnivalójuk, mint az ikrükkel. És meg is van az eredménye. Már tudják, mit akarnak.

Az éjjel jöttek rá. Az első kérdésre megvan a válasz, most a második következik, hogy a szüleiket hogy vegyék rá. Ez már nehezebb. Költözés, hurcolkodás, új állás, új iskola. És van egy újabb kérdés: mikor? Bármikor megcsörgethetik a felnőtteket és robbanthatják a bombát, de mikor tegyék? Már ma? Vagy puhuljanak még egy darabig?

Juhani reggel hétkor már járt a rendőrségen, tíz körül visszamegy újra. Maija is többször bemegy a rendőrségre, de nincs rá esély, hogy találkozzon ikrei apjával. Ő az őrszobára megy, Juhani pedig a kapitányságra a Pasilanraitión, és visz egy képet a lányáról. Sanna hozta, reggel megint vonatra ült és visszajött, hogy elhozza Laimi fényképét. Most már Laimit is fotóval keresik.

De ugyanazt a választ kapják mindketten. Nincs hír a lányukról.

Paavo fél tizenegy előtt jön, autóval és egy fiatalemberrel, akit az ikrek gyanakodva figyelnek az emeleti ablakból. Aztán Laimi felismeri.

– Ez a bátyja, Antti.

A kertkapuban találkoznak. Paavo sietve szólal meg.

– Bocs, de jobbnak láttam beavatni… ő a bátyám.

– Antti Kivelä – mutatkozik be az idősebb fiú egyikről a másikra nézve. Az egyiket már ismeri, annak nem kell bemutatkoznia. A másikat nem. – Melyikőtök melyik?

Laimi kezet nyújt.

– Saimi Karhunen.

Komoly arccal kezet fognak. Aztán Saimi is nyújtja az övét.

– Laimi Karhunen.

– Téged már ismerlek…

Az ikrekből kirobban a nevetés. Antti megérti a helyzetet és kezet fog Saimival is.

Hátramennek a ház mögé, a hátsó kertben ülnek le.

– Szóval… medvebocsok… – kezdi Antti mosolyogva – Paavo elmondta, hogy mi a helyzet… hát mit mondjak…

– Nem hitted el neki és muszáj volt idejönnöd, hogy megnézz minket – vág közbe Saimi.

Antti kis csend után, lassan bólint.

– Hát végül is így volt. De azért is jöttem, hogy segítsek. Paavóval kigondoltunk valamit útközben, ami hátha jó lenne.

– Mi meg az éjszaka – feleli Laimi.

– Akkor mindenki mondja el, és meglátjuk, melyik lesz a jobb – feleli Antti.

De nem kell választani, a két ötlet nem mond ellent egymásnak. Kiegészítik egymást. Az ikrek azt találták ki, hogy mit akarnak, a fiúk pedig azt, hogyan érhetnék el. A következő kérdés az, hogy mikor kezdjenek hozzá.

Ebéd után. A medvebocsok így döntenek. Lehet, hogy stratégiailag jobb lenne, ha váratnák még a szüleiket, hadd puhuljanak, de ők nem tudnak várni, ők mindent azonnal akarnak. Antti azt mondja, megérti, tizenkét évesen ő is mindent azonnal akart. Most mennyi vagy, kérdezik az

ikrek. Huszonkettő, feleli, és most is mindent azonnal akar. Nevetnek, és leülnek ebédelni. Antti hotdogot és pizzát hozott.

HÍVÁSOK

Tizenkét óra ötvenkor megcsörren Yrjö telefonja Turkuban. Ismeretlen szám. Fölveszi.

– Koskinen.

– Én vagyok – mondja Laimi.

– Saimi! Hol vagy?! Mi van veled?!

– Az nem fontos. Szólj a rendőrségnek, hogy megkerültem, állítsák le a nyomozást.

– Valaki van ott melletted?

Laimi felcsattan.

– Figyeltél a szavaimra?!

– Igen…

– Öt órakor legyetek Helsinkiben, a főpályaudvaron. Mindhárman, egyikőtök se hiányozzon. Legyen nálad a telefonod. Világos?

– Igen.

Katt. Laimi leteszi.

Tizenkét óra ötvenháromkor megcsörren Sanna telefonja Hyvinkäässä. Ismeretlen szám. Fölveszi.

– Halló?

– Én vagyok – mondja Saimi.

– Laimi?! Úristen, mi történt, hol vagy?!

– Az nem fontos. Szólj a rendőrségnek, hogy megkerültem, állítsák le a nyomozást.

– Azt csak apád tudja…

Saimi felcsattan.

– Akkor ő szóljon! Hat órakor legyetek Helsinkiben, a főpályaudvaron. Mindhárman, egyikőtök se hiányozzon. Legyen nálad a telefonod. Világos?

– Igen, de…

Katt. Saimi leteszi.

Yrjö telefonál Maijának. Maija bemegy a rendőrségre. Sanna telefonál Juhaninak. Juhani is bemegy a rendőrségre.

Mind a négy felnőtt világosan látja már, hogy szó sincs itt emberrablásról, bármilyen gonosztettről. A lányuk szórakozik velük. De vonatra ültetik a kicsiket és beutaznak Helsinkibe. Pontot akarnak tenni az ügy végére.

KOCSMA

Öt órakor Maija, Yrjö és Liisi a főpályaudvaron van és az embertömegben keresi Saimit. De még öt perccel megvárakoztatja őket, és akkor is telefonon jelentkezik.

– Saimi?! – kapja föl Maija.

– Yrjö Koskinent keresem – mondja Antti, mert számítottak rá, hogy Maija fogja fölvenni. Maija lemondóan átadja a férjének.

– Koskinen.

– Kaisaniemi metróállomás – mondja Laimi. – Az utcán menjetek át a túloldalra és induljatok jobbra.

És leteszi.

Fél hatkor Maija, Yrjö és Liisi a Kaisaniemenkatun halad és a járókelőket figyeli. Egyáltalán nincs jó kedvük, csak Liisinek, aki nagyon várja már a találkozást a nővérével. Elhaladnak Molly Malone ír kocsmája előtt, aminek zöld portálja kirí az épület barnaságából. Előtte kis lánccal elkerített területen asztalkák, székek. Két fiú issza a kóláját, egy másik asztalnál lila hajú csábdémon ül. Továbbmennek.

– Itt vagyok – szólal meg Saimi hangja. Megfordulnak. A csábdémon egyenesen rájuk néz, aztán leveszi a lila parókát.

Maija lép egyet, de Laimi fölemeli a kezét.

– Maradjatok csak ott!

– Saimi!…

– Most jobb, ha hallgatsz, Maija! – vágja rá Laimi. Semmi rendkívülit nem érez, amiért életében először beszél az édesanyjával. Maija döbbenten hápog, a lánya elég nyegle volt mindig, de még sose szólította a keresztnevén. Yrjö értetlenül áll. Liisinek lassan gyűrődni kezd a homloka.

– Várj – mondja Yrjö, és az asszony karjára teszi a kezét. – Nem kiabálunk az utcán. Saimi, elmondanád, mi ez az egész?

Laimi fölnéz a férfira, furcsálkodó arckifejezéssel, mintha akkor látná életében először. Nem azért, mert csakugyan akkor látja életében először, hanem mert Liisinek már hatalmasak és kerekek a szemei. Az ikrek tudták, hogy a kicsikben bízhatnak.

Liisi meghúzza az anyja ruhaujját, de Maija nem figyel rá, ahogy általában nem figyel a gyerekeire. Most a nagyobbikra kénytelen, a kisebbikre tehát végképp nem figyel.

– Hazudtál – mondja Laimi.

Maija türelmetlen, de Yrjö csitítja.

– Miben hazudtunk?

– Te nem. Csak ő. Neked is. És az egész világnak. Meddig akartad ezt folytatni, Maija?!

A szülők egymásra néznek. Laimi hirtelen fölpattan, benyit a kocsmába és eltűnik.

Yrjö azonnal utánaindul, benyit, körbepillant, egy asztalnál meglátja a lila parókát, odalép és megspórol magának egy pofont, mert nem ragadja vállon a lányt, idejében észreveszi, hogy egészen másvalaki az. Újra körülnéz. Laimi eltűnt. Rohanni kezd hátrafelé, benyit ajtókon, és megtalálja a hátsó kijáratot. Átvág az udvaron és kilép a Mikonkatura, de a gyereknek nyoma veszett.

Liisi elérkezettnek látja az időt, hogy megszólaljon.

– De hát ki volt ez, anyu? Ez nem Saimi!

Maija zavartan lepillant rá, aztán felsikolt és a szája elé kapja a kezét.

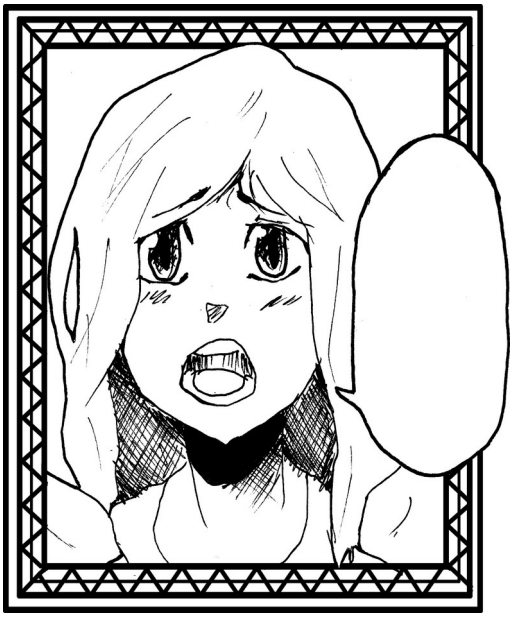

Laimi egyáltalán nem ment ki a hátsó kijáraton. Az ikrek a bár fölötti kis lakásban ülnek és kipirultan néznek egymásra. Eriika nyugodtan könyököl az ablakban, hiszen őt senki sem ismeri a családból. Az asztalon fekvő telefonból jól hallatszik, amint Liisi megmondja, hogy ez nem Saimi, és Maija sikolya is hallatszik. Az ikrek egymásra mosolyognak.

– Yrjö visszatér – mondja Eriika. – Leülnek Paavóék mellé.

Paavo előtt az asztalon telefon, ami folyamatosan beszél az itt levővel. Saimi és Eriika itt hallgatta végig a találkozót.

– Mit hozhatok? – lép a pincérlány a szülőkhöz. Yrjö két konyakot kér, a kicsinek pedig valami szörpöt. Maijának szüksége van arra a konyakra. Még nincs ereje elmondani, hogy az tényleg nem Saimi volt.

Liisi durcásan hallgat. Ő észrevette, hogy csalás az egész, az nem is Saimi volt, valakit elmaszkíroztak Saiminak, és senki sem dicséri meg érte.

Hat órakor az ikrek csakugyan kiosonnak a hátsó kijáraton. Maija nem hajlandó elmozdulni onnan, ahol a lányával… a *másik* lányával találkozott, ők pedig hatra rendelték ide a másik családot. Paavóék fizetnek és távoznak, egy másik útvonalon bemennek az udvarra. Eriika is jön. Ő Antti barátnője, itt dolgozik, így tudott rejtekhelyet biztosítani az ikreknek, de már letelt a műszakja, eljöhet. Lelkesen vállalkozott, hogy részt vesz a család móresre tanításában, azt mondta, akik ilyet tesznek a gyerekeikkel, ennél különbet is megérdemelnek.

ÉTTEREM

Hat órakor Juhani, Sanna és Eetu is a főpályaudvaron van. Türelmetlenül várják a hívást, ami csak negyed hétkor fut be.

– Laimi?! – kapja föl Juhani.

– Sanna Heinonent keresem – mondja Eriika. Juhani lemondóan átadja a feleségének.

– Én vagyok.

– Vltava étterem, a pályaudvar mellett – mondja Saimi, és leteszi.

Hat óra nyolc perckor megcsörren Yrjö telefonja.

– Koskinen.

– Vltava étterem, a pályaudvar mellett – mondja Laimi, és leteszi.

Két perccel később Juhaniék belépnek az étterembe, aminek homlokzatán Liisi másfél nappal előbb olyan csodálkozva olvasta az érthetetlen nevet. Az egyik asztalnál kis társaság, két fiú nekik háttal és egy lány. A szomszéd asztalnál lila hajú csábdémon. Körülnéznek.

– Itt vagyok – szólal meg Laimi hangja, és most ő veszi le a lila parókát. Juhani döbbenten megindul felé. – Maradj csak ott, Juhani!

Az apa arca paradicsompirosra vált. Egy napja keresi a lányát, és annak még van képe parancsolgatni neki és a keresztnevén szólítani. Előrelép és fölemeli a kezét, de a szomszéd asztalnál ülő Eriika meghökkenve néz rá, s ezzel ráébreszti, hogy nyilvános helyen van.

Eetunak ezalatt éppen úgy kezd gyűrődni a homloka, mint korábban Liisinek.

– Hazudtál – mondja Saimi.

– Mikor?! – csattan föl az apa, aztán lehalkítja a hangját. – Mit képzelsz magadról, mi ez az egész…

Sanna végre odalép hozzá és csitítani kezdi, ahogy Yrjö tette Maijával. Mindenki őket nézi, kivéve a két fiút a szomszéd asztalnál, mert őket Sanna is, Eetu is felismerné. Juhani is, de éppen háttal áll nekik.

– Tizenkét éven át hazudtál – mondja Saimi, és a legcsekélyebb érzelem sincs benne, amiért életében először találkozik az édesapjával. – Sannának is. Mindenkinek. Az egész világnak. Meddig akartad ezt folytatni?

Eetu nem húzza meg senki ruhaujját, közbeszól.

– De hát ez nem Laimi! Ki ez, apu?!

Juhani döbbenten mered a fiára, aztán a lányára néz… a *másik* lányára. Saimi hidegen néz vissza rá. Juhani lába remegni kezd, odahúz egy széket és leroskad rá. Észre se veszi, hogy a széket a szomszéd asztaltól vette el, de Eriikáék meg se mukkannak.

– Azt kérdeztem, meddig akartad ezt folytatni – szólal meg az asztalon fekvő telefonból Laimi hangja. Eetu riadtan nézi Saimit, akinek nem mozog a szája és mégis beszél, és vadabbnál vadabb ötletek kergetőznek a fejében. Egy-két pillanat elteltével kilyukad az űrlényeknél.

– Vagy nem is én kérdeztem, hanem én? – kérdi Saimi. Sanna nagy levegőt vesz, hogy most már ő mondjon valamit, de ekkor valahonnan a hátuk mögül előlép Laimi. Sanna rápillant és elsikítja magát.

CSALÁD

Az étterem vendégei egyre jobban figyelnek. A pincérek is. Az ikrek életükben először öltöztek egyformán. Kék sort, sárga póló, tornacipő. Délután vették mindezt. Egyetlen látható különbség van köztük: Laimi zsebéből kidudorodik a telefonja, Saimi zsebében viszont nincs telefon, az asztalon fekszik. De most elteszi, a jobb zsebébe, ahol Laiminak is van.

Saimi hajját Eriika levágta ugyanolyan hosszúra, mint Laimié, de úgy tűzték fel két csattal, hogy a változás nem látszik. Laimi hajában ugyanolyan csatok vannak, ugyanott. Egyetlen módon lehet megkülönböztetni az ikreket: meg kell kérdezni a kistestvéreiket, akik számára ordít a különbség, amit a felnőttek nem vesznek észre. De az ikrek számítottak erre is.

– Juhani! – szólal meg Saimi határozottan, amíg Laimi helyet foglal mellette. – Lennél szíves elmondani Sannának és Eetunak, hogy ki vagyok én?

– A lányom – nyögi Juhani. – Ikrek… ő mostanáig az anyjánál… az anyjával él.

Saimi fölpattan, megkerüli az asztalt, odalép Sannához és kezet nyújt.

– Saimi Karhunen.

Sanna bizonytalanul kezet fog vele. Egy szót se tud szólni.

Saimi most Eetuhoz lép és kétfelől puszit nyom az arcára.

– Szia. Én vagyok a nővéred. A másik.

Eetu nem szól, de az űrlényes változatot egyelőre hihetőbbnek tartja.

A családtagok letaglózva ülnek az asztal körül. Az ikrek nem szólnak, várják a család másik felét, akikről Juhaniék még nem tudnak. Ők se szólnak. Időbe telik megemészteni.

Aztán nyílik az ajtó és belép Yrjö, Maija és Liisi. Azonnal észreveszik őket, Liisi odaszalad hozzájuk és lenyűgözve nézi az ikreket. Saimi és Laimi rámosolyog.

– Szia, Süni! – mondják kórusban. – Melyik vagyok én?

Liisi elneveti magát és boldogan Saimira mutat. Saimi kitárja a karját, Liisi megkerüli az asztalt és a nyakába borul. Laimi eközben az anyjára néz, aki jóval lassabban közeledik.

– Maija – mondja olyan hangon, mint egy tanárnő a rossz gyereknek. – Lennél szíves elmondani Yrjőnek és Süninek, ki vagyok én?

– A másik lányom – sóhajtja Maija. – Laimi…

Laimi fölpattan, Yrjőhöz lép és kezet nyújt neki.

– Laimi Karhunen.

Yrjö elmosolyodik és viszonozza.

– Yrjö Koskinen.

– Ismerkedjetek össze – utasítja őket Laimi, és végigmutat a felnőtteken. – Mostantól családtagok vagytok.

CSERE

Maija és Juhani civilizáltan, de közömbösen összeismerkedik egymás házastársával, és azok is egymással. Leülnek. Négy felnőtt és négy gyerek ül a négyszemélyes asztal körül, laza, szabálytalan körben. Egyetlen pincér sem jön oda, hogy megkérdezze, mit hozhat. A pincérek úgy nézik őket, mint valami tévéműsort.

– Úgy gondoltuk – kezdi Saimi –, először is megadjuk nektek a lehetőséget: ti javasoljatok valamit, hogy legyen tovább.

– Tovább? – kérdi Maija bizonytalanul.

– Igen – bólint Laimi. – Nyilván mindannyian egyetértünk abban, hogy a jelenlegi állapot nem maradhat tovább.

A felnőttek összenéznek, ki-ki a párjával. Maija és Juhani nem néz egymásra.

– Vagy talán azt várjátok – tudakolja Saimi –, hogy hazamenjünk, mintha mi se történt volna? Esetleg most már mi is hazudjunk a világnak?

– Nézzétek – krákog Juhani. – Ami történt, megtörtént. Már nem tehetünk úgy, mintha… másképp lett volna. Meg lehet oldani, hogy ezentúl rendszeresen találkozzatok, és…

– Ne is álmodj róla, Juhani! – harsan a két iker hangja kórusban. – Soha többé nem választhattok szét minket.

– Talán jobban szeretnétek az édesanyátoknál – mondja Sanna bizonytalanul.

– Nem. Jogunk van mind a két szülőnkhöz, és élni is fogunk a jogunkkal.

– Élni a jogotokkal? – érdeklődik Juhani kissé ironikusan, amitől az ikrek szeme összeszűkül a haragtól, egyformán.

– Ezt meg ne próbáld még egyszer – sziszegik kórusban.

– Mit?…

– Ezt a gúnyos hangot! – csattan föl Laimi. – Ha bárki közületek nem vesz minket komolyan, majd teszünk róla, hogy komolyan vegyetek!

– Ahogy eltűntünk egyszer, eltűnhetünk másodszor is – folytatja Saimi. – És tudunk még sok más trükköt.

– Nézzétek – mondja megint Juhani –, muszáj ezt nekünk egy étteremben megvitatni?

– Igen – felelik.

– Ha csak magunk lennénk, mindjárt nem figyelnél ránk ennyire – mondja Saimi. – A múlt héten is beszélni akartam veled valamiről, és leráztál.

– Az Laimi volt, nem te – feleli az apa bosszúsan.

Az ikrek felállnak.

– Bocsássatok meg egy percre – mondják udvariasan, és a kistestvéreikhez fordulnak. – Gyertek egy kicsit…

A négy gyereket a négy felnőtt és az étterem egész közönségének tekintete kíséri egy távolabbi sarokig, ahol mindketten lehajolnak a kicsikhez.

– Ide figyeljetek – kezdi Laimi. – Segítenetek kell nekünk. Mi mindketten a testvéreitek vagyunk, én ugyanúgy Sünié, mint a tied, Eetu, Saimi meg a tied ugyanúgy, mint az övé. Segítetek?

Azok bólogatnak. Egyre jobban tetszik nekik a helyzet, hogy a nővérükből hirtelen kettő lett, és hogy úgy beszélnek a felnőttekkel, ahogy azok szoktak ővelük, ha rosszalkodnak.

– Akkor mostantól ne mondjátok meg, hogy melyikünk melyik – mondja Saimi.

A kicsik kuncogva visszaszaladnak, az ikrek kimennek, eltűnnek a mosdó ajtaja mögött, de fél percen belül előkerülnek megint. Nyugodtan sétálnak vissza a helyükre, de mielőtt leülnének, kicserélik a székeiket. Most ugyanott ülnek, ahol eddig, csak másik széken.

– Tehát melyikünk is volt, akire a múlt héten nem figyeltél, Juhani? – kérdezik egyszerre.

Valaki elneveti magát az egyik asztalnál, és a nevetés végigsöpör az éttermen.

Az ikrek föltartják a kezüket és csettintenek az ujjukkal, egyszerre, ugyanazzal a mozdulattal. Az általános derültségben egy pincér lép oda hozzájuk.

– Mit hozhatok?

– Két málnaszörpöt – felelik az ikrek kórusban.

A pincér a kicsikhez fordul, ők is azt kérnek, már teljesen azonosultak fölényes és magabiztos nővéreikkel, akik úgy hordozzák végig tekintetüket a felnőtteken, mintha azok lennének a gyerekek és ők a felnőttek. Azok is rendelnek valamit, mégsem üldögélhetnek itt úgy, hogy nem fogyasztanak semmit.

– Tehát? – kérdezi Laimi számonkérően. – Kinek van javaslata?

TÁRGYALÁS

Senkinek sincs javaslata. A szülők azt akarják hallani, mit akarnak a gyerekeik. Essenek túl rajta és menjenek végre haza. Az ik-

rek pontosan leolvassák az arcukról. A pincér közben meghozza a málnaszörpöket meg amit a felnőttek rendeltek, és hallótávolságon belül marad.

– Senki? – kérdezi Saimi még egyszer.

– Nehogy aztán panasz legyen, hogy nem hallgattunk meg titeket – teszi hozzá Laimi.

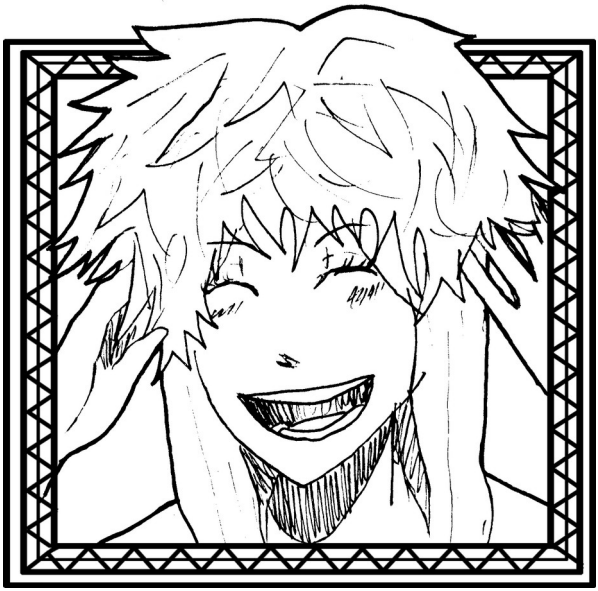

– Nem mondanátok el végre? – szólal meg Juhani. Fáradt, semmit sem aludt az éjszaka, és elege van az egészből.

– De. Elmondjuk – feleli az ikerkórus. Élvezik, hogy egyszerre tudnak beszélni, és még jobban, hogy ezzel az idegbajt hozzák az összes felnőttre. A kicsiknek éppúgy tetszik, mint nekik.

– Együtt maradunk – közli Laimi. – Jogunk van hozzá.

– Aki úgy érzi, hogy ellenvetése van, tegye föl a kezét – mondja Saimi.

Eetu föltartja a kezét, Liisi ránéz, aztán ő is.

– Halljuk – pillantanak rájuk az ikrek.

– Miért kell fölemelni a kezünket? – kérdezi Liisi.

– Nektek nem kell, Süni. Csak nekik. Akkor, ha nem tetszik, amit mondunk.

A kicsik leteszik a kezüket, az ikrek végignéznek a felnőtteken.

– Szóval senki? – kérdezi Laimi. – Helyes. Folytassuk. Mindketten azzal a szülőnkkel akarunk maradni, akivel eddig éltünk. Megszoktuk, és jogunk van hozzá. Van ellenvetés?

A felnőttek még nem fogják föl, hogy ez a két feltétel egyszerre nem valósítható meg, illetve csak egyféleképpen. Kivéve Yrjőt, aki feltartja a kezét.

– Kérdeznék valamit.

– A kérdéseket később, Yrjö – mondja Laimi. – Most csak ellenvetéseket fogadunk el.

Yrjö halvány mosollyal bólint.

– Az nincsen – mondja.

– Akkor két dologban már megegyeztünk – mondja Saimi. – Jöhet a harmadik. Mindketten azzal a szülőnkkel akarunk élni, akivel eddig nem lehetett. Meg akarjuk ismerni. Jogunk van hozzá. Van ellenvetés?

– De hát hogy akarjátok mindezt egyszerre? – tör ki Maija.

– Mondtam, hogy a kérdéseket később – mondja Saimi szigorúan, ámbár ezt nem ő mondta, hanem Laimi. – Ellenvetés nincs? Rendben.

– Jöhet az utolsó – folytatja Saimi. – Süninek és Eetunak is joga van mindkét szülőjéhez. Van ellenvetés?

Mindenki hallgat. A szomszéd asztalnál Eriika és a fiúk fölkelnek és a kijárat felé indulnak, közben megállnak a pincérnél fizetni. Senki sem figyel rájuk.

– Rendben van – mondja Laimi, föláll, az asztalról fölveszi a lila parókát és Liisi fejébe nyomja. – Örülök, hogy mindenben megállapodtunk.

Saimi is fölkel.

– Keressetek szállást a városban, reggel találkozunk. Sziasztok.

És egy szempillantás alatt kint vannak az étteremből, megkerülik az épületet, beülnek Antti kocsijába és eltűnnek.

FELNŐTTEK

A felnőttek egymásra néznek, aztán sürgősen mehetnékjük támad, el erről a helyről, ahol mindenki rajtuk mulat. Fölkelnek és indulnának, de Liisi és Eetu még nem itta meg a málnaszörpjét. Az ikrek hozzá se nyúltak a sajátjukhoz, csak a hatáskeltés miatt kellett, és mert a medve málnát eszik. Vagy iszik. A felnőttek sem ittak semmit. Juhani kifizet mindent, Maija türelmetlenül rászól a lányára:

– Liisi, gyere már!

– Nem Liisi! – süvölti a gyerek úgy, hogy zeng bele az étterem. – *Siiiiiiiiiiiii!* Hányszor mondjam még, Maija?!

Maija keze meglendül, de Yrjö elkapja és maga felé fordítja.

– Maija, térj észhez – suttogja neki. – Nem látod, mi folyik itt?

– Mi… mi folyik, mit kellene látnom?

– Dróton rángatnak minket a… lányaid… most már a kicsi is kezdi. Most nem tehetünk ellenük semmit. Maradj nyugton és várd ki a végét. Gyertek, menjünk.

A közönség sajnálkozva néz utánuk. Most nem fogják megtudni, mi lesz a dráma vége.

A főpályaudvar mellett van a Holiday Inn hatalmas épülete, itt vesznek ki két szobát. Koskinenéknek semmi kedvük Santerit hallgatni ma este, különben is beszélniük kell Karhunenékkel, és csak itt férnek el. Az egyik szobába beteszik a két gyereket, vacsoráig ismerkedjenek, ők leülnek a másik szobában. Egy darabig keresik a szavakat, ki szólaljon meg és mivel kezdje.

– Hát úgy néz ki – kezdi Yrjö –, szép kis csávába kerültünk.

– Semmilyen csávába nem kerültünk – fortyan fel Juhani. – Még csak az kellene, hogy a gyerekeink diktáljanak nekünk. Le kell törni a szarvukat.

– Hogyan? – érdeklődik Yrjö, de csak egy vállvonást kap válaszul. – Értem. Nos hát, én hét éve nevelem a lányodat, Juhani… vagy mondjuk inkább, hét éve élek egy fedél alatt vele, mert nem hiszem, hogy bármit is nevelni tudtam volna rajta… és az a véleményem, hogy nemigen fogod tudni „letörni a szarvát".

– Én Laimit tizenkét éve nevelem – veti oda Juhani dühösen.

– És pontosan ugyanolyan, mint Saimi – jegyzi meg Yrjö.

Zsákutca.

– Ki kell találnunk valamit – mondja Sanna.

A férfiak bólintanak. Kis tűnődés után Maija is. De egyikük sem jut el odáig, hogy felismerje: az ikrek nem hagyják őket békén, amíg meg nem kapják, ami nekik kell, azt pedig világosan megmondták, hogy mi kell nekik. Csak érteni kell a szavukat. A két család többé nem szétválasztható. Az ikrek azt akarják, hogy egyesítsék őket.

A regény- és filmbeli ikrek helyzete könnyű volt, nekik nem volt más dolguk, mint újra összehozni a szüleiket, akik amúgy is

csak valamilyen ostoba félreértés miatt váltak el, és ennek nem volt több akadálya, mint egy új feleségjelölt, akit csak el kellett távolítani az útból. De Juhaninak nem menyasszonya van, hanem felesége és fia, és Maijának is ott van Yrjö és Liisi. Csak egy módja van, hogy a négy gyerek közül egyet se szakítsanak el egyik szülőjétől sem, és az ikrek ezt a tudtukra is adják.

Egyszer csak kivágódik a szállodai szoba ajtaja, a felnőttek összszerezzennek, de csak a két gyerek robban be rajta. Liisi már az ajtóból lobogtat egy papirost és száguldva érkezik az anyja mellé, Eetu csak pár lépéssel marad le. Sanna bosszúsan fölkel és becsukja az ajtót, amit persze nyitva hagytak.

– Nézzétek, nézzétek! – rikoltozza mind a kettő már az ajtóból, és ezt folytatják, amíg odaérnek hozzájuk. – Tessék! Itt van! – mutatja Liisi a papírt.

Azok mindenféle mérges kérdéseket és felszólításokat vagdosnak hozzájuk, amiket a felnőttek ilyenkor szoktak, hogy mit akarnak meg miért nem tudnak a szobájukban maradni, menjenek vissza és hagyják őket, de Eetu egyszer csak rikolt egy óriásit.

– Hallgassatok már el végre!

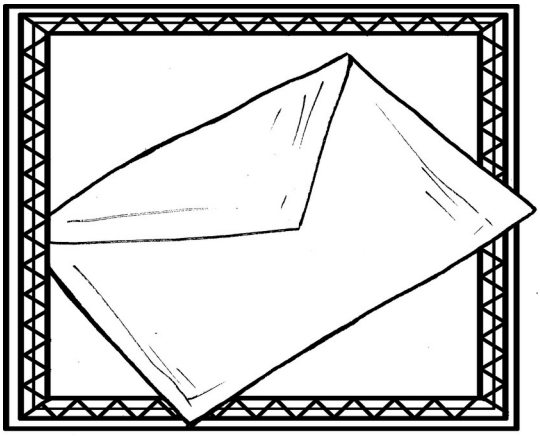

Valahogy csend támad egy pillanatra, amit Liisi kihasznál és fölmutatja a papírt. Színes rajz van rajta, de a felnőtteket máskor sem érdeklik a gyerekek rajzai.

– Nagyon szép, menjetek, rajzoljatok még valamit – mondja Maija automatikusan, de Liisi ráüvölt:

– Nem mi rajzoltuk! Úgy jött! Nézd már meg! Ez a megoldás!

Yrjö kinyújtja a kezét a papírért.

– Mi az, hogy úgy jött?

– Becsúszott az ajtó alatt. Kinéztünk, de nem volt ott senki.

Yrjö néhány pillanatig tanulmányozza a rajzot, és elmosolyodik.

– No persze. Ezek a kis boszorkányok már megterveztek mindent. De honnan tudják, hol lakunk?

Ez nagyon egyszerű, Eriika követte őket, és a recepción felmutatott egy borítékot azzal, hogy Karhunenéknek hozott üzenetet. A boríték most a másik szoba padlóján hever, a gyerekek egyből feltépték.

Yrjö megmutatja a rajzot a többieknek.

TERVRAJZ

Nagy négyzet van a lapon, vastag fekete vonal fogja körbe. Vékonyabb fekete vonalakkal három részre van osztva. A bal oldali részét halványzöldre satírozták, egy nagy piros kör, egy nagy kék négyzet és egy kis kék négyzet van benne, utóbbi egyik oldalából két barna félkör lóg ki. A jobb oldalát sárgára színezték, ebben is van egy nagy piros kör és egy nagy kék négyzet, valamint egy kis piros kör, amiből apró vonalkák nyúlnak ki minden irányban. Felül középen egy fehéren hagyott, négyzet alakú területet fognak közre, amiben két kis piros kör van, és ezekből is kilóg két-két barna félkör.

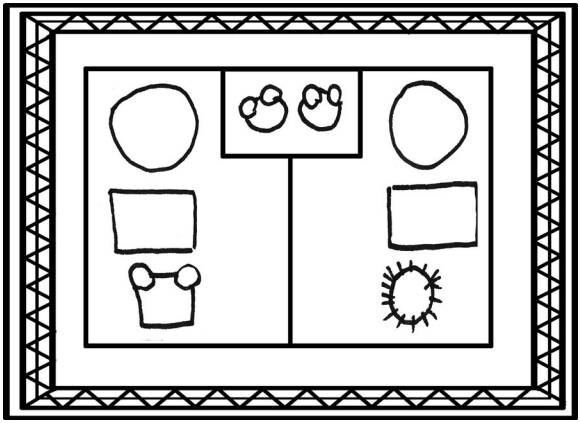

– Látjátok?! – mondja Liisi diadalmasan. – Ez a megoldás! A piros golyók a lányok, a kék kockák a fiúk! A nagyok ti vagytok, a kicsik meg mi! És még a tüskéimet is berajzolták!

– Milyen tüskéket? – kérdezi Sanna gyanútlanul. A kislány megpördül és a hátát mutatja neki.

– Ezeket itt, ni! Mert Siiiiiiiiiiiiili vagyok, a Süni, és tüskéim vannak! És nézzétek, a macifülek is rajta vannak!

– Milyen…

– Ezek itt, ni! – Eetu megragadja a saját két fülét és rángatva mutatja nekik. – Mert Karhunen vagyok! Medve! És ők is medvék!

– Én is Karhunen vagyok – mondja Juhani. – Nekem is rajzoltak füleket?

– Ugyan, neked minek – legyint Liisi –, majd ha megérdemled.

Alig egy órája ismeri a férfit, de pimaszabbul beszél vele, mint a saját szüleivel. Az ikrek hatása. Laimi és Saimi számított rá, hogy ha a kicsik előtt úgy beszélnek a felnőttekkel, ahogy beszéltek, azok megjegyzik és rájuk is átragad, és feltett szándékuk volt, hogy elérjék ezt a hatást. A mag termékeny talajra hullott, a kicsik amúgy is abban a korban vannak, amikor nem tisztelnek senkit.

Yrjö a rajzot nézi. Látja, hogy a színes formák csak azt a célt szolgálják, hogy *még ők is* megértsék a rajzot, de a lényeg nem ez. A lényeg a keret, a vastag vonallal meghúzott négyzet, ami körbeveszi mindannyiukat. Egyetlen négyzet.

SZÁLLODA

Kedden este öten fekszenek le a kis kulosaari házban, elbeszélgetik az időt. Későre jár, Anttinak nincs már kedve hazavezetni. A földszinten alszik az öccsével, Eriika az emeleten a másik hálószobában. A folyosói ajtó zárva. Az ikrek megint végigdumálják a fél éjszakát, de reggel kilenckor Eriika fölzörgeti őket.

– Gyerünk, medvebocsok, ébredjetek, ha ma még meg akarjátok szelídíteni a szüleiteket, mozognunk kell.

Egy perc múlva nyílik az ajtó és egy álmos medvebocs dugja ki a fejét, Eriikának fogalma sincs, hogy melyik.

– Hova rohansz? Egész nap ráérünk. Hadd várjanak.

De öt perc múlva lerobognak a lépcsőn, rávetik magukat a reggelire, és fél tízkor kocsiban ülnek. A felnőttek csak ekkor reggeliznek, ilyenkor nyáron később szoktak kelni, bár éppenséggel tegnap ilyenkor Sanna már a vonaton ült, hogy elhozza Laimi fény-

képét. A gyerekek is reggeliznek. Mindkét család a maga szobájában. Összerezzennek, amikor hirtelen kopognak az ajtón, hangosan és erőteljesen. Mindkét szobában a gyerekek nyitnak ajtót, és üdvrivalgásban törnek ki, amikor egy-egy ikret látnak az ajtóban. Ez csak félig szól nővéreiknek, félig annak, hogy ha őket látják, akkor remélhetőleg folytatódik a felnőttek tegnap esti leckéztetése, és ők nézhetik a cirkuszt.

A felnőttek éppen ezért kevésbé örülnek. Már elmúlt a lányok eltűnésének hatása, már természetes, hogy itt vannak. Hisz már este megmondták, hogy itt lesznek. Maija óvatlanul kezdi:

– Itt vagy végre? Nekem már elegem van ebből. Ideje hazamenni.

Az ajtóban álló iker int a testvérének, aki odajön az ajtóba.

– Haza akarsz menni, Maija? – kérdezi Saimi. – Hová haza?

Maija kitör.

– Először is ne szólíts Maijának! Az anyád vagyok, ha nem vetted volna észre!

– Miből vettem volna észre? Tegnap láttalak életemben először.

Ezt Saimi mondja, aki Maijával nőtt fel, de ezt az asszony nem tudja. Az ikrek megint a tegnapi, egyforma öltözékben vannak.

– Szóval hová haza? – ismétli a kérdést Laimi. Hirtelen mindketten lépnek egyet oldalra, ki az ajtóból, ezzel kikerülnek a szobában levők látóköréből. Helyet cserélnek és visszalépnek.

– Te az apádhoz. Te meg haza velünk, ha még megfelel neked a lakásunk!

– Honnét tudhatnám? – kérdezi Saimi. – Sose láttam. Én Laimi vagyok.

Liisi idáig bírta szájára szorított kézzel, de most már a földön hemperegve hahotázik. Az ikrek rámosolyognak pulykavörös anyjukra.

A nyolc ember megint együtt van, most egy szállodai szobában. Tárgyalnak? Nem igazán. Egyik fél sem tekinti tárgyalópartnernek a másikat. A felnőttek a gyerekeket azért nem, mert gyere-

kek, a gyerekek a felnőtteket pedig azért nem, mert azok nem tekintik partnernek őket. De valamire akkor is jutniuk kell.

– Ha nem akartok itt nyaralni, döntésre kell jutnunk – jelenti ki Saimi.

– Én már döntésre jutottam – morogja Maija. – Elegem van ebből. Hazamegyünk.

Laimi feláll és széttárja a kezét. – Akkor nincs más hátra, folytatnunk kell. Eltűnjünk megint vagy vessünk be valami mást?

– Vessünk be mást – mondja Saimi, és feláll. – Az eltűnés már volt. Jöjjön a következő.

– Ez zsarolás – mondja Juhani, de a választ onnan kapja rá, ahonnan a legkevésbé várta. Sannától.

– Erkölcsi kifogásod van? Milyen jogon? Laimi tegnapelőtt ébredt rá, hogy tizenkét éven át hazudtál neki. Hogy bízzon meg benned ezentúl?

A következő pedig Yrjö.

– Nem, Maija, nem megyünk haza. Ezt a helyzetet meg kell oldani. A gyerekek követeléseit nem söpörheted le az asztalról.

A vér szerinti szülők elképedve néznek a nem vér szerintiekre, nem tudják mire vélni a reakciójukat. Pedig egyszerű. Maija és Juhani tizenegy évvel ezelőtt rossz döntést hozott, és azóta mindent elkövettek, hogy ezt elfelejtsék. Meglehetős erőfeszítést igényelt lemondani az egyik gyerekükről, de sikerült, most viszont mindenki hibáztatja őket azért, amit ők akkor hősies áldozatnak tekintettek: vállalták az egyik gyereket, a teher felét, hogy volt párjukra csak a másik fele jusson. Mialatt ezzel a képtelen állapottal hadakoznak, egyúttal el kellene fogadniuk családi életük teljes és gyökeres átalakítását. Könnyebb lenne nekik, ha időt kapnának, de az ikrek nem adnak időt. Gondolkodtak rajta, hogy esetleg adnának, de ez nem tartott soká, egykettőre kilyukadtak ott, hogy márpedig nekik sürgős. Ők azonnal akarnak mindent.

Sannának és Yrjőnek nincs olyan problémája, mint a házastársaiknak. Ők nem hoztak ilyen döntést, ők nem mondtak le egyetlen gyerekről sem. Nem titkoltak semmit évekig. Nekik is változtatni kell a világképükön, de nem akkorát, mert amikor Maiját, illetve Juhanit választották, elfogadtak már egy kislányt, aki nem a sajátjuk. Hát most el kell fogadniuk még egyet, sőt egy továbbit is mellé, mert már mindketten tudják, hogy ha az ikrek kívánsága teljesül, akkor négy felnőtt fog nevelni négy gyereket, és a min-

dennapokban nem lesz már többé jelentősége, hogy ki kinek a gyereke. Vagy legalábbis nem sok. De egy gyerek már része az életüknek, aki nem az övék. Hát most majd három ilyen lesz.

És hát Sanna és Yrjö azért morcol is. Nekik is hazudtak egész idő alatt. Sanna úgy gondolja, megérdemelt volna annyit Juhanitól, hogy megemlítse: két lánya van, nem egy. Yrjőnek is ez a véleménye Maijáról, és ő már arra is gondolt, hogy ha Maija valamikor szólt volna Laimiról, akkor ő rábeszélte volna, hogy mondják el Saiminak is, és nyilván megkeresték volna az ikertestvérét.

Még senki sem tudja, de Sanna és Yrjö kezd átállni a gyerekek pártjára.

ÁTMENET

– A gyerekek követelését bizonyára már értitek – mondja Saimi, és várja a felnőttek reakcióját. Yrjö bólint, Sanna is, Juhani fölpillant és megvonja a vállát.

– Értjük, igen. De mégis hogy akarjátok? Mi is egy kis lakásban lakunk, ők is. Éppen hogy elférünk.

– Igen – mondja Laimi –, sajnos költözés nélkül nem megy.

– És hova akartok költözni?

– Az nekünk mindegy – feleli Saimi. – Elég nagy az ország, találtok házat.

– Szóval házat akartok?

Laimi bólint. – Ellennénk továbbra is lakótelepi lakásban, de nehéz lenne átalakítani. Két külön bejáratú lakrészt akarunk a két fél családnak, külön fürdőszobát, külön konyhát, mindent külön. Így nem lesznek súrlódások.

Yrjö sóhajt, dehogynem, gondolja. Bár az igaz, hogy egy részüknek ez a megoldás elejét veszi.

– És magatoknak egy harmadik lakrészt akartok? – pillant Sanna az asztalon fekvő rajzra.

– Csak egy szobát. De mi mindkét családhoz tartozunk, tehát nem szabad az egyik félből leválasztani.

– Ez mind nagyon szép – szólal meg Maija. – De miből gondoljátok, hogy két kis lakótelepi lakás árából ez lehetséges?

Saimi és Laimi felhúzza a szemöldökét, egészen hasonló mozdulattal, csak Saimi a balt, Laimi a jobbat.

– Mi gyerekek vagyunk – mondja Laimi. – Nem a mi dolgunk kitalálni, miből lesz pénz. Azért vagytok ti a felnőttek, hogy megoldjátok a problémákat.

– Elképesztő – csóválja a fejét Maija.

Yrjö sóhajt.

– Sajnos már megint igazatok van. Tényleg ezért vagyunk mi a felnőttek.

– És addig? – kérdi Sanna. – Ezt nem lehet máról holnapra megszervezni. Addig szállodában akartok lakni?

– Nem – feleli Saimi. – Még ma hazamegyünk. Valamelyik városba. Két hét múlva mindketten átköltözünk a másikba. Két hét múlva vissza, és így tovább.

– De ez az átmeneti időszak nem tarthat soká – jelenti ki Laimi. – Semmi kedvünk folyton hurcolkodni.

– És iskolaidőben? – tudakolja Juhani.

– De hisz az még hat hét – vágja rá Saimi. – Addigra ezt rég meg kell oldanotok. Adjon valaki egy pénzdarabot.

A felnőttek tétován néznek rájuk, aztán Sanna elővesz egy eurót. Laimi átveszi.

– Ha fej, Hyvinkää, ha írás, Turku – mondja, és feldobja.

BÚCSÚ

Kulosaariba már nem mennek vissza, a holmijuk a kocsiban van. Antti kiviszi őket a pályaudvarra, de csak őket, a szüleiknek sejtelmük sincs, ki segített a lányaiknak, hol rejtőztek két napig. Itt búcsúznak el, az előcsarnokban.

– Kösz mindent – öleli át Eriikát Saimi, aztán Laimi. A fiúk is kapnak egy ölelést, igazán megérdemlik.

– Tudod – mondja Paavo Laiminak –, kár, hogy nem vagy kicsit nagyobb.

– Ennél már csak nagyobb leszek – feleli a lány halkan.

– De ki tudja, hol fogtok lakni akkorra.

– Majd segíthetsz a költözésben és megtudod.

Egy pillanatig csak állnak, aztán Paavo két kezét az ikrek fejére teszi, összeborzolja a hajukat, mintha kisgyerekek lennének, és elmennek.

– Hát igen – dünnyögi Saimi pár perccel később –, a szüleink problémáját megoldottuk. A fiúk…

– …azok csak ezután jönnek – fejezi be a mondatot Laimi.

Elindulnak, vesznek valami ennivalót az útra.

Aztán megjönnek a szüleik is. Fáradtak, kedvetlenek, csak Liisi élvezi az utazást. Eetu nyűgös, az ő kedvét elrontja a búcsúzkodás.

– Ne törj le, kisöreg – mondja neki Laimi. – Két hét múlva jövünk hozzátok.

– Hogyhogy hozzánk? Te is ott laksz! – Eetu most is pontosan tudja, melyik iker melyik.

– Nem, én most már ott lakom, ahol Saimi van.

– Miért nem ő lakik ott, ahol te vagy?

– Ott lakik. Két hétig Turkuban. És nemsokára mind együtt leszünk.

Fél négy, Turku, Hovioikeudenkatu. A taxi megáll a négyemeletes ház előtt, ahol Saimiék laknak, még egy pár hétig legfeljebb. Liisinek pisilni kell, Laimi kiszáll, hogy a kicsi kiférjen, Liisi átveszi Maijától a kulcsot és fölrobog. Yrjö is kiszáll, a sofőr mellett megállva pénzt számol. Egy biciklis lány fékez Laimi mellett.

– Hát te hova tűntél? Tegnap egész nap kerestelek.

– Helsinkibe – feleli Laimi az igazságnak megfelelően.

– Aha, tegnapelőtt, de este már hazajöttetek, nem?

– Csak Yrjö meg Süni – mondja Laimi rejtélyes mosollyal.

– És te miért nem?

– Dolgom volt.

– És itthon nem lett volna dolgod?! Elfelejtetted, mit beszéltünk meg?

Laimi megcsóválja a fejét, nem, dehogy felejtette el. Csak volt ennél fontosabb. Aztán azt mondja:

– Te vagy Tytti.

– Ne mondd, igazán? Kösz, hogy emlékeztetsz!

A taxi ekkor elhajt, és Tytti tekintete megakad Saimin, aki az úton áll és vigyorog rá.

– Van egy bátyád, akit Pekkának hívnak – mondja a leckét Laimi –, a szemközti házban laktok, második emelet, és van egy aranyhörcsögöd. Emlékszem mindenre, Saimi, meg is csinálhattuk volna azt a szerepcserét.

Tytti még akkor is ott áll, amikor az ikrek és a szüleik bemennek a házba, és egyetlen járókelő se szól neki, hogy csukja be a száját.

KÖLTÖZÉS

Az ikrek egy hétig mindennap telefonálnak Hyvinkäähe, de a felnőttek is sokat tárgyalnak. Egy hét után Yrjö egyik barátja elutazik és kölcsönadja a lakását, Maija, Juhani és Eetu átmenetileg odaköltözik. Olcsóbb, mint folyton telefonálgatni, és Juhaninak úgyis fel kell adnia a jelenlegi munkahelyét. Kiveszi a szabadságát, az ikrek pedig keresnek valakit, akinek van kocsija és vállalja, hogy elhozza őket a holmijuk egy részével. A felnőttek nem tudják, de csak egyetlen név áll a listájukon, Anttié. Antti elmegy Hyvinkäähe és elviszi őket Turkuba, de egyetlen szót sem szól arról a két napról Kulosaarin.

Egy újabb hét után az ikrek csomagolni kezdenek, hogy odaköltözzenek Juhaniékhoz. Semmilyen rábeszélés nem használ, Yrjö annyit tehet, hogy viszi a csomagjukat. Ez is lakótelepi lakás,

harmadik emelet. Nincs túl messze, a Vuorikuján, de ahhoz eléggé, hogy Liisit biciklivel ide-oda szállítani külön feladat legyen. Már a második reggel kiköveteli, hogy átmehessen a testvéreihez, este pedig alig lehet hazarángatni, de az a lakás se nagyobb, ennyi gyereknek tényleg nincs hely. Az ikrek Maijáéknál is, itt is felváltva alszanak az ágyon és a földre terített matracon, és egy kistestvér még elfér a szoba végében, egy kisebb matracon. Nekik ez kaland, de a szülőket nagyon fárasztja, az ikrek pedig folyamatosan emlékeztetik őket, hogy a közös házban ez a probléma nem lesz már.

Egyik nap Eetu meglát egy macis hátizsákot, és nyúzni kezdi a szüleit, hogy vegyék meg neki. Nem veszik meg, ha mindent megvennének, amit a gyerekeik követelnek, vége-hossza nem lenne a költekezésnek. De Eetu hátizsák nélkül is medveboccsá lényegül át, és Liisit sem az eltérő családneve tartja vissza a medveség vállalásától, hanem hogy ő az egyetlen sün a családban.

Yrjö már a Helsinkiből való hazautazás másnapján elkezd bankkölcsön után járni, Sanna pedig házat keresni. A vér szerinti szülők nehezebben fogadják el az új helyzetet, de egy hét elég, hogy a Turkuból jövő telefonok hatására Juhani hajlandó legyen kivenni a szabadságát és odaköltözni. Olvadozik az ellenállása. Maijáé tart ki a legtovább, de a második hét végére ő is belátja, hogy a legjobb, amit tehet, ha jó képet vág az egészhez. Amikor Juhani már Turkuban van, ő is részt vesz a bankkölcsön utáni futkosásban, Maija pedig nagy sóhajjal csatlakozik Sannához a házkeresésben.

– Mégis mit gondoltatok? – ripakodnak rájuk a medvebocsok. – Külön-külön akartátok csinálni? Már amikor először találkoztatok, megmondtuk, hogy mostantól egy család vagytok!

A hónap utolsó napján találják meg a házat. A harmadik, amit megnéznek, bár rengeteget kell vonatozni és buszozni hozzá. Espoo szélén, egy Kuurinniitty nevű városrészben van, csupa kertes ház és rengeteg kis erdő. A kiválasztott ház kétszintes, a földszinten konyha, fürdőszoba, egy nagy szoba, az emeleten három kisebb szoba, egy fürdőszoba meg egy kis lomtár. Az ikrek már letettek az eredeti tervről, hogy teljesen felosszák a házat külön-külön Karhunen- és Koskinen-részre meg egy medvebocsszobára, főleg azért, mert a szülők valamelyest összecsiszolódtak már, elég

sokat kellett találkozniuk, beszélgetniük, barátok talán még nem lettek, de szót értenek. De ahhoz a medvebocsok ragaszkodnak, hogy reggelenként ne kelljen sorba állni a fürdőszoba előtt és vitatkozni a konyha használatán. Juhani és Yrjö nem ijed meg a kétkezi munkától, és vannak barátaik, akik tudnak segíteni. Hamar eltervezik, hogy lehet a földszintet megtoldani és átépíteni, egy-egy szoba a két házaspárnak, két konyha, két fürdőszoba, az emelet pedig akkor a gyerekeké, egy szoba az ikreknek, egy-egy a kicsiknek, a lomtárat pedig átalakítják másik fürdőszobává, úgyis mellette mennek a csövek. Mindenkinek több helye lesz, mint korábban.

A gyerekek számára az a ház előnye, hogy átalakítható, ráadásul még szép is. A felnőttek szemében az, hogy megfizethető. Ha sikerül eladni a két lakást és megkapni a kölcsönt, megvehetik és átépíthetik.

De hol laknak addig? A kérdés hamar fölmerül, és az ikrek meg is oldják.

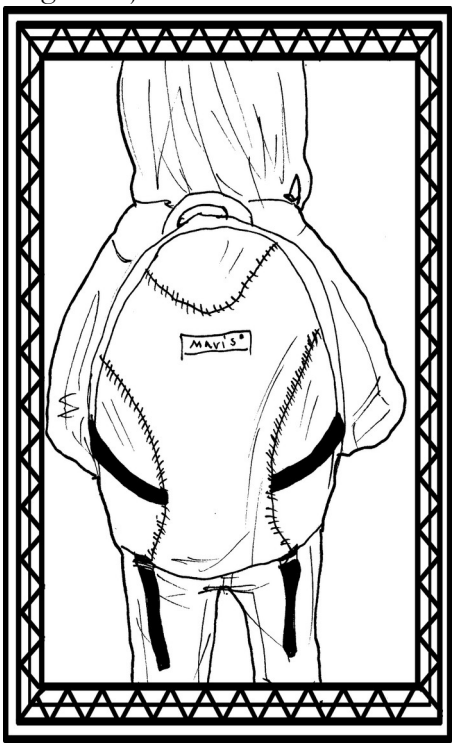

– Nagyon egyszerű. A földszinten kezdjük az átépítést, addig odalent nem lehet élni, mind feljöttök az emeletre. A kicsik a szüleikkel, mi külön. Süni és Eetu elalszik még egy darabig matracon. Aztán amikor idefönt dolgoztok, mi költözünk le matracra.

Egy héttel később megvan a bankkölcsön, találnak vevőt a hyvinkääi lakásra. Juhani és az ikrek odautaznak, hogy elhozzák a holmijukat, így Saimi is láthatja Laimi korábbi szobáját. Yrjö viszi őket céges teherautón. Este van már, mire az adásvételt nyélbe ütik, egy éjszakát ott töltenek. Egy újabb hét múlva eladják a turkui lakást is.

Egy hónappal az ikrek első találkozása után a két, illetve most már egyetlen család Yrjö cégének két teherautójával és egyik barátja mikrobuszával útnak indul Kuurinniittybe, saját kertvárosi házukba. Fárasztó hónap áll mögöttük, és még fárasztóbb hetek következnek, amíg átalakítják a házat.

Visznek segítséget a rakodáshoz, Eriikát, Anttit és Paavót, akinek Laimi megígérte, hogy itt lehet. Segítenek az építkezésben is. Nyár van, Eriika és Antti szabadságon, Paavónak is tart a szünidő. Eriika majd az ikrek szobájában alszik, a fiúk meg hálózsákban a földszinten.

Aztán be kell iratkozni az itteni suliba, a kicsiknek óvoda kell, a felnőtteknek munkát kell keresniük. Meg kell tudni, hol vannak a boltok, a buszmegálló. A saját nevükre kell íratni a tévét, a telefont, a villanyt, a vizet… és persze mindenekelőtt eldönteni, hogy melyikük nevén legyen. Azt már megbeszélték, hogy a költségeket elfelezik, minden számlának pontosan a felét adja mindkét fél. Bolti bevásárlásnál az egyik fizet, a másik otthon megadja a felét. Az ikrek zsebpénzét is elfelezik. Az ő dolguk lesz számon tartani a pénzügyeket, hiszen ők mindkét félhez tartoznak.

Össze kell ismerkedni a szomszédokkal, a leendő osztálytársakkal, a kicsiknek ovis társakkal, a nagyoknak kollégákkal. Eetunak egy csomó új holmira van szüksége, mire óvodába megy, aminek a felét Maijáék állják, de Juhaniék is Liisi új ruháinak a felét. Elhangzott ugyan egy javaslat, hogy talán azt nem kellene felezni, amit magának vesz valamelyik család, de az ikrek letorkolták Maijáát, fél család, ők most már nyolcan alkotnak egy családot, és ha egy hipermarketben olyasmiket is vesznek, ami csak egyiküknek vagy másikuknak kell, akkor otthon nekiállnak tételenként számolgatni? Ennek nincs értelme, csak vitákat szülne.

Csupa olyan probléma, amivel a könyv- és filmbeli ikrek nem találkoztak. Ők összehozták a szüleiket, ujjongtak a második esküvőn, s ezzel a történetük véget ért. De ez nem egy történet, ezek az élet hétköznapjai, amik nem állnak meg. A felnőtteknek törleszteni kell a bankkölcsönt, az ikreknek javítani matekból. Mindketten gyengén állnak belőle, még ebben is egyformán.

ÉJSZAKA

Fél kettőkor az ikrek abbahagyják a forgolódást. Éjfél múlt, mire sikerült minden bútort bevinni a házba és nagyjából elhelyezni, a felnőttek és az ikrek csak akkor fekhettek le. Eriika alaposan kivette a részét a munkából, és most mélyen alszik Saimi ágyán. Az ikrek matracon, mert Laimi ágyának kitört a lába, majd holnap megcsinálják. De ők nem cipekedtek annyit, és meleg van, nem tudnak aludni. Egyszer venni kell majd egy légkondit.

Fölkelnek és kiosonnak. Lemennek a földszintre és kilépnek a kertbe. Itt már nem zavarnak senkit.

– Sikerült – mondja Laimi. – Megcsináltuk.

– Igen – mondja Saimi. – Kemény munka volt.

– Egy hónapja még azt se tudtuk, hogy a másik a világon van…

Saimi fölkuncog.

– A pályaudvar… amikor találkoztunk…

– …életünk legdöbbenetesebb pillanata…

– …csak azt sajnálom, hogy nem láttuk az arcukat, amikor rájöttek, hogy eltűntünk…

– De láttuk helyette, amikor kiderült, hogy együtt vagyunk…

– …Sanna meg Yrjö, amikor megláttak minket együtt…

– …meg Paavo…

Van egy kis pad a kert végében, leülnek rá.

– Fantasztikus volt – mondja Saimi. – Ilyen kaland senki másnak nem juthat.

– Csak szétválasztott ikreknek.

– S mostantól dolgozhatunk, amíg kilóg a nyelvünk…

– …mi csináltuk ezt a családot, nekünk kell otthont teremteni neki…

– Én vállalom az építkezést, ha te vállalod a szülőket…

Nevetnek.

– Dehogy – mondja Laimi. – Fele mindenből. Együtt irányítjuk a munkát és együtt neveljük meg a szüleinket.

– Yrjö mintha egész jól alakulna.

– Sanna is formálható. De Juhani még nagyon az elején tart…

– …Maija pedig még óvodás szinten áll.

– Rengeteg munka lesz velük.

– Még szerencse, hogy medvebocsok vagyunk…

– …mert a medvének nem lehet ellenszegülni!

Kis csend. Aztán megint megszólalnak, egyszerre.

– El ne felejtsünk málnát venni holnap.

Ülnek a sötétben, nézik új otthonukat. Hamarosan megvirrad, és elkezdődik a történet.
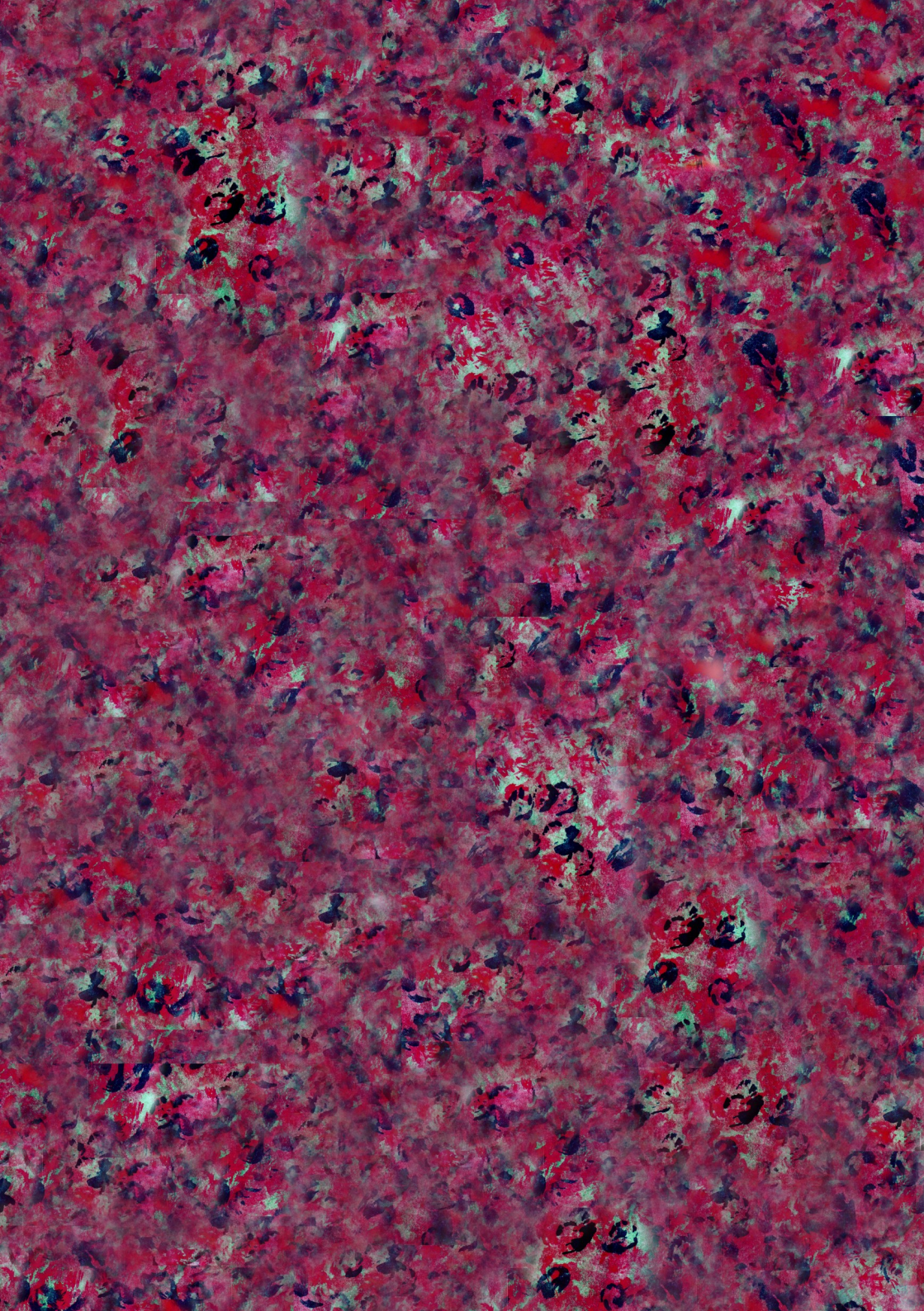
VÉGE